

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 7.   V Celovcu 15. julija 1883.   XXXII. tečaj.

Homilija za XI. pobinkoštno nedeljo.

„Efeta! to je: odpri se.“ (Mark. 7, 34.)

V v o d.

Kristus, naš Gospod, je čudeže delal sešebno zato, da je 1. Judom in nevernikom skazoval, da je on res pravi Bog, da je on 2. res obljubljeni Odrešenik in Zveličar sveta, in 3. da je revnim, usmiljenjavrednim ljudem razkazoval svojo dobrotljivost; delal je namreč čudeže večidel nad takimi revnimi in siromaškimi ljudmi, katerim se ni moglo pomagati po nobenem drugem potu razun po čudežih, kakor se prav očitno vidi tudi iz danšnjega svetega evangelija. — Vsi veste, kako nesrečen da je tak človek, ki ne sliši in ki zraven tega tudi ne more govoriti. Takega usmiljenja vrednega človeka, ki je bil gluhi in mutasti ob enem, je Jezus ozdravil ob Galilejskem morju.

Sveti Marka nam tako le popisuje to prigodbo: „Tisti čas je Jezus šel iz krajev Tira, in je skoz Sidon prišel k Galilejskemu morju sred krajev Desetomestja. In mu pripeljejo glubega in mutastega, in ga prosijo, da naj položi roko na-nj.“ Ko je bil Jezus prehodil že vso Galilejsko deželo, in je po vseh mestih in vaseh oznanoval sveto evangelje, je na tem potovanju prišel tudi v neverška mesta Tir in Sidon, ktera mesta sta fistihmalo v ozir kupčijstva in tergovine slovela tako močno, kakor slovi dandanešnji mesto London na Angležkem. Tudi v tih dveh neverških mestih je Jezus sveto evangelje oznanoval, in svoje nauke s čudeži poterdoval. — Od tod se je Jezus spet vernil na Galilejsko, in sicer

na tisto stran, kjer je deset mest blizo skupaj stalo. Komaj pa je Jezus kje prišel, mu že dobroserčni ljudje pripeljejo človeka, ki je bil gluhi in mutasti ob enem, ter ga lepo prosijo, naj bi mu pomagal in ga ozdravil. Zvedeli so namreč, kako velike čudeže da Jezus dela, in da bolnike ozdravlja že samo s tim, da roke na nje poklada.

Jezus je pri tej priči uslišal njih prošnjo, ter ubogemu gluhomutcu dal slišati in govoriti. Akoravno pa bi ga bil že z eno samo besedo lahko ozdravil, se je pri tem vendar le poslužil nekterih posebnih znamenj in ceremonij. „Vzel je Jezus gluhomutca zmed množice na stran, in je vtaknil svoje perste v njegova ušesa, ter je pljunil, in se dotaknil njegovega jezika, in je pogledal v nebo in je zdihnil, in mu reče: Efeta! to je: odpri se. In kar odperla so se mu ušesa, in razvezala se je vez njegovega jezika, in je prav govoril.“

Nad tem čudežem so se ljudje silno čudili. Jezus pa to videti, jim veleva, ne dalje razglaševati te reči. Ljudje pa so bili zavoljo tega čudeža tolikanj zavzeti in navdušeni, da se niso dali prepogovoriti. „Jezus jim je zapovedal, da naj nikomur ne pravijo. Pa bolj ko jim je prepovedoval, bolj so oznanovali. In so se še bolj čudili, rekoč: Vse je prav storil, gluhih je dal slišati in mutastim govoriti.“

Nauki:

1. Z današnjim čudežem je Jezus poterdil, kako resnične so besede, ktere so pisane o njem v svetem pismu, ki pravi, da je Jezus okoli hodil delivši dobrote. (Ap. dj. 10, 38.)

Ljubi kristjani! ako hočemu pridni kristjani in pravi učenci Jezusovi biti, si moramo tudi mi prizadevati, da bližnjemu dobrega storimo, kar in kolikor le koli zamoremo.“ Zgled sem vam dal, da ravno tako, kakor sem jes vam storil, tudi vi storite.“ pravi Jezus sam. (Jan. 13, 15.) In sv. Janez (I. 3, 18.) piše: „Otročiči moji! ne ljubimo le samo z besedo iz z jezikom, temveč v djanji in v resnici.“

2. Ravno tak zgled so nam zapustili tisti dobroserčni ljudje, kteri so gluhomutca k Jezusu pripeljali in zanj prosili. Kedar tedaj revežem in siromakom sami ne moremo pomagati v djanju, jih moramo pa vsaj z dobrim svetom podpirati, ali jim pomoči izprosi pri drugih ljudeh. Ako je kdo bolan, ga obiskujmo, mu postrezimo, ga tolažimo, mu po zdravnika hitimo . . . Tako je delal sv. Rok. Ko posvetnega premoženja ni imel, je bližnjemu ljubezen in usmiljenje skazoval s tim, da je usmiljenja vrednim bolnikom ljubeznjivo stregel po bolnišnicah. — „Polnost postave je ljubezen“, piše sv. Pavelj. (Rimlj. 13, 10.) Vsa naša sveta vera je na ljubezen zastavljena; kdor tedaj ljubezni nima, prave vere nima.

3. Pri ozdravljevanju gluhomutca se je Jezus poslužil nekterih posebnih znamenj in to iz posebnih vzrokov:

a) Peljal je gluhomutca na stran. Peljal pa ga je na stran zato, da so ljudje tem bolj na tanjko lahko videli, kako velik čudež se z gluhomutcem godi, in da se Jezus pri tem čudežu ni poslužil nikakovega zdravila, temveč le svoje vsemogočne božje moči. V gnječi in tesnobi bi ljudje vsega tega ne bili mogli tako na tanjko videti.

b) Proti nebu je Jezus pogledal v znamenje, da vsa pomoč pride od zgoraj iz nebes in od Boga. (Ps. 126, 1. Sir. 11, 14.)

c) Zdihnil je Jezus, da bi na znanje dal, kako močno se mu smili ubogi gluhomutec, in da bi nas podučil, kako moramo tudi mi nsmiljenje imeti z revnimi in siromaškimi ljudmi. (Rim. 12, 15.)

Tudi sveta cerkev rabi pri daritvi svete meše, pri delitvi svetih zakramentov in o drugih priložnostih posebne šege ali ceremonije, in sicer zato, da nas uči Bogu služiti ne le z notranjo pobožnostjo, ampak tudi z zunanji bogoljubnimi vajami, in na dalje zato, da take zunanje pobožne vaje budijo, redijo in množijo v nas notranjo pobožnost. Ravno zato pa tudi takih pobožnih vaj in bogoljubnih šeg nikdar v nemar ne puščajmo, marveč se jih vdeležujmo vselej s pravo resnično pobožnostjo in kerščansko dostojnostjo.

4. Jezus je ljudem zapovedal, da naj nikomur ne pripovedujejo čudeža, ktereга je storil nad gluhomutcem.

S tim je hotel Jezus na znanje dati, da s svojimi čudeži ne išče svoje lastne časti in hvale ljudi, kakor so jo iskali hinavski farizeji, temveč da išče pri vsem le samo božje časti in blagor in zveličanje ljudi. Na dalje nas je hotel s tim podučiti, da tudi mi svojih dobrih del ne smemo opravljati iz tega namena, da bi nas ljudje hvalili in poveličevali, ker bi iskaje svoje lastne hvale zgubili plačilo pri Bogu.

5. Danešnja evangelijska prigodba nas mora tudi še posebno opomniti neke posebne dobrote božje, na katero pa morda le malo-krat mislimo. Opomniti nas mora, kako velik dar božji da nam je naš posluš in naš govorni jezik. Da tem bolj spoznamo to veliko dobroto božjo, ni drugega treba, kakor le to, da si kakega gluhomutca postavimo pred oči. Kako reven in usmiljenja vreden je tak človek, ki je gluh in mutast ob enem! . . .

Spoznajmo torej to veliko dobroto božjo in prav iz serca zahvalujmo Boga, da nam je dal zdrav posluš in gladko gromeč jezik. Zraven tega pa tudi nikdar nikar nikogar ne zasramujmo, ki dobro ne sliši ali pa ima spodvezani jezik, kateri mu ne da gladko govoriti.

6. Svoje hvaležnost pa Bogu sosebno s tim skazujemo, da po božji volji obračamo svoj posluš in svoj govorni jezik, ter obračamo v božjo čast in sebi in bližnjemu v blagor in zveličanje.

V ozir posluha vam priporočam v božjem imenu, da svoja

ušesa nastavljate le poštenim, bogoljubnim rečem, ter radi poslušate božjo besedo, podbudne pogovore, zdravilna svarila, dobre svete itd.

Nikar nikoli pa ne nastavljajte svojih ušes pregrešnim besedam, postavim nečistemu, obrekovavnemu, lažnjivemu, bogokletnemu ali drugemu enakemu govorjenju. Svetega Alojzija je vsigdar rudečica oblila in ga sveta groza spreletela, kedar je kdo vpričo njega spregovoril kako nespodobno besedo, in svetega Stanislava Kostka je clo omedlevica obhajala pri spodtakljivih pohujšljivih besedah. — Od obrekovanja govori sv. Hieronim: „Kdor čast otemlje bližnjemu, ima hudiča na jeziku, in kdor obrekovavca posluša, ima hudiča v ušesih.“ — Poslušanje lažnjivega govorjenja pa, s katerim je peklenska kača slepila Evo, je pripravila naše prve stariše ob raj, in je ves človeški rod potisnilo v nezmerno nesrečo.

Vstavljam se torej vselej in povsod takemu in enakemu pregrešnemu govorjenju in mu nikdar ne nastavljam svojih ušes. In kedar se takemu pohujšljivemu govorjenju ne moremo vstavljati kar naravnost, vendar le saj s svojim modrim in resnobnim obnašanjem na znanje dajamo, da nobenega dopadenja nimamo nad takimi pregrešnimi besedami. Nikar se pri tem nikogar ne bojmo, marveč pomislimo, da Jezus pravi: „Ne bojte se njih, kateri vam telo umore, duše pa ne morejo umoriti; bojte se velikoveč tistega, kateri vam zamore dušo in telo pogubiti v pekel.“ (Mat. 10, 28.)

V ozir jezika pa si k sercu vzamimo, da moramo z njim govoriti le poštene, Bogu dopadljive reči, ter se radi pogovarjati od Boga in božjih reči...; radi moliti in Boga hvaliti, k čemu nas opominja kralj David rekoč: „Hvalite Gospoda, ker je dober, ker vekomaj (terpi) njegova milost“; (Ps. 106, 1.)...; Boga zahvaliti za vse prejete dobrote, ker vse le od Boga imamo. (Jak. 1, 17. — I. Kor. 4, 7.)...; Boga prositi vseh potrebnih dušnih in telesnih darov, k čemu nas opominja Jezus sam, rekoč: „Prositate, in se vam bo dalo.“ (Luk. 11, 9.)...; Boga prositi sosebno za odpuščenje grehov, kakor je prosil cestninar v tempeljnu, (Luk. 18.)... Na dalje moramo tudi radi govoriti od reči, ktere so našemu bližnjemu v blagor in korist, ter radi nevedne podučevati, grešnike zavračevati, kakor prerok Natan grešivšega kralja Davida, (II. 12.)...; njim, ki se v dvomih znajdejo, dobre svete dajati, kakor jih je angelj božji dajal Agari, (I. Mojz. 16.)...; revne, žalostne, betežne tolažiti, kakor je tolažil prerok Elizej ubogo vdovo, (IV. Kralj. 4.)...; nedolžne braniti in zagovarjati, kakor je branil in zagovarjal Danielj nedolžno Suzano (Den. 13.)...; bližnjega škode varovati, kakor so škode varovali gospoda tisti ljudje, ki so mu povedali, da mu njegov hišnik ne služi zvesto, (Luk. 16.)...; spravo delati med ljudmi, ki se sovražijo, kakor je miroljubni Abraham spravo narejal med svojimi in Lotovimi pastirji, (I. Mojz. 13.)...

Nikakor pa ne smemo obračati svojega jezika v božje razžaljenje ali pa v časno in večno škodo sebi ali bližnjemu, kakor ga obračajo:

a) bogokletneži, postavim Nikanov, čigar jezik je bil na drobno razsekan pticam v jed; (II. Mak. 15, 33.)

b) krivoprisegavci, kakor Sedekija, ki je zovoljo tega zgubil kraljevanje, zgubil svoja sinova, zgubil svoj pogled, in prišel v terdo Babilonsko sužnost, v kateri je ravno in siromaško umerl; (Preg. 19, 3.)

c) opravljivci in obrekovavci, kakošen je bil Semei; (II. Kr. 16, 10.)

d) podpihovavci, ki zdražbe delajo in prepire vnemajo med ljudmi; (Sir. 28, 15. Preg. 26, 20.)

e) prilizovavci; (Izaija 5, 20.)

f) preklinjevavec, kakoršen je bil Balaan; (Namer. 22.)

g) slabi svetovavci, kakoršen je Kajfež bil; (Jan. 18, 14.)

h) tisti, ki žalostne ljudi pikajo z žaljivimi besedami, kakor so delali z Jobom njegovi prijatliji in njegova lastna žena;

i) lažnjivci in zapeljivci in goljufi, kakoršni so bili Gieci, (IV. Kralj. 5.) Ananija in Safira; (Ap. dj. 4, 5.)

k) otroci, ki se starišem vstavljajo in jim gerdo odgovarjajo;

l. vsi tisti, ki mermrajo in godernjajo zoper duhovsko in deželsko gosposko, kakor so godernjali Mojzesova sestra in pa Kore, Datan in Abiron;

m) vsi tisti, ki nesramne in nečiste pogovore imajo, nespodobne pesmi prepevajo itd. (Efež. 5, 3.)

Vsem takim bi bolje bilo, da bi mutasti bili . . .

Berzdajmo torej svoj jezik in svoje govorjenje. Sv. Jakob (3, 3—10.) nas opominja, rekoč: „Ako se kdo v besedi ne pregreši, on je popoln mož; on zamore tudi vse telo v berzdi deržati. Ako konjem berzde v gobec denemo, da so nam pokorni, ves njih život vodimo. Glejte! tudi ladije, dasiravno so velike in od močnih vetrov gonjene, se z majhnim kermilom obračajo, kakor jih hoče obrniti roka kermilnikova. Tako je tudi jezik sicer majhen ud, in vendar napravi velike reči. Glejte! majhen ogenj velik gozd zažge. Tudi jezik je ogenj, zapopadek hudobije. Jezik je postavljen med našimi udi, kateri ognjusi vse telo, in zažge tek našega življenja, vnet od pekla. Zakaj vsake natore zveri in ptice lazijoče in druge živali se dajo ukrotiti in so bile ukrotene od človeške natore; jezika pa noben človek ne more ukrotiti; nepokojna hudoba je, poln smertnega strupa. Ž njim hvalimo Boga in Očeta, in ž njim kolnemo ljudi, ki so vstvarjeni po božji podobi. Iz enih ust pride hvala in kletev. Ni prav, bratje moji! da se tako godi.“ — Pazni torej bodimo, in dobro prevdarjajmo, kdaj da nam je govoriti in kdaj molčati. „Vsaka reč ima svoj čas: molčanje kakor govorjenje,“ pravi sv. Duh v svetem pismu. (Pred. 3, 7.) Amen.

Pridiga za XI. pobinkošno nedeljo.

(Ne grešimo z jezikom. Gov. L. F.)

„Jezus reče gluhastrmu: Efeta! to je odpri se. In kar odperle so se mu ušesa, in razvezala se je vez njegovega jezika, in je prav govoril.“ (Mark. 6, 34.)

Vvod.

Velik revež, komur je zavezan jezik, da ne more govoriti, in komur so zadržane ušesa, da ne more slišati. Prideržan mu je eden najimennitnejših darov božjih, tisti dar ni nobeni drugi stvari, kakor le človeku dan. Pa vendar je spet ta dar za človeka skoraj najnevarnejši dar; zakaj ta dar božji se najpogostejši v greh obrača, z jezikom se največ greha dela, in že sv. Jakob govori: Kdor se v besedi ne pregreši, je popoln človek.“ Ja, marsikteri človek bi bil srečnejši, ko bi bil vselej gluha in mutasta, in ne bi bil mogel besedice pregovoriti; zakaj njegov jezik mu je v večno pogubljenje. Jezus je, kakor nam pove danešnje evangelje, ozdravil mutastega človeka. Odperle so se mu ušesa in razvezala se je vez njegovega jezika, in on je prav govoril. O da bi se odperle naše ušesa, ki so večjidel gluhe, in razvezal naš jezik, da bi ne bili več tako gluhi in mutasti za vse dobro in da bi tudi mi govorili prav: da bi se naše ušesa zaperle in naš jezik zavezal za vsaki greh. Da se bo pa to zgodilo, treba nam je varovati se štirih reči:

a) laži; b) opravljanja; c) kletve; d) klafanja ali nesramnega govorjenja.

Pred temi štirimi pregrehami sem namenil vas danes svariti. O Jezus požegnaj moje besede, da se bodo prijele vaših sere!

Razlaga.

1. Varujmo se laži. Za človeka, za kristjana ni več sramote, kakor lažnjivost; za resnico nas je Bog stvaril, in nam dal ušesa, da bi poslušali resnico; dal nam je jezik, da bi govorili resnico. Z resnico se bližamo Bogu, ki je večna resnica. Lažnjivec pa je podoben hudiču, ki je lažnik iz začetka in oče laži, kakor nas uči sv. Avguštín rekoč: Z lažmi smo tistej kači podobni, ki je laž na svet prinesla, očetu laži, ki jo je najpred v nebesih zmislil in je bil z vsemi svojimi prijatli v pekel pahnen. Oh ti hudobna laž, kako gerda si ti! ti človeka od Boga, večne resnice odtergaš in ga storiš otroka peklenškega duha. Zato nas opominja sv. Pavelj:

Pustite vsako laž in vsakteri naj govori resnico s svojim bližnjim, zakaj mi vsi smo udje med seboj. (Efež. 4, 25.)

Koliko hudega po svetu so že lažniki napravili — koliko zmot v sveti veri, koliko kervavih vojsk in puntov med narodi — koliko sovraštev in togot med posameznimi ljudmi. Kdo bi mogel sešteti vse nadloge in britkosti, ki so jih lažniki pripravili črez človeški rod; koliko nadlog in britkosti nam lažnjivost še današnji dan pravi; kamurkoli pogledamo, vidimo lažnjivost, kakor gospodinjo po svetu, tako da bi lahko mogli reči s prerokom Ozejem: Na svetu ni več resnice. Krivo govorjenje in laž in tatvina so kakor potop vode priderle. (Oz. 4, 1.) Sv. Andrej Avelinski bil je imeniten pravdnik. Neki dan imel je zagovarjati dobro in pravično reč in pri tej priložnosti stori majhno laž. Kmalu potem bere v sv. pismu. „Lažnjive usta dušo umorijo. Ko to bere močno ogreva storjeno laž, pusti pravdarstvo in postane menih. O da bi tudi mi vsi spoznali, kako gerda in ostudna je laž pred Bogom in pred ljudmi in da bi se naprej skerbno varovali.

Preljubi, pred vsemi govorimo resnico; in nobena laž naj ne pride iz naših ust, še tako ne, ki je le za kratek čas. Nek pobožen mož opominja: Lažnika ne imej za tovarša, da se njegovega nečistega strupa ne navlečeš.

2. Varujmo se opravljanja. Bratje, ne opravljajte eden drugega“, opominja sv. Jakob. Opravljevec je gnjiloba pred ljudmi. (Reg. 24, 4.) Sv. Bernard govori: Opravljivi jezik je najostudnejša sulica in rani tri ljudi na enkrat; najpred opravljevca samega, potem tistega, ki ga voljno posluša in slednjič tistega, kateri se opravlja. Opravljivi jezik rani opravljevca, ker si opravljevec svojo dušo z grehom omaže in ga pred Bogom in pred ljudmi zaničljivega stori. Opravljevca se vari in ogibaj vsaki človek; podoben je kači, ki v zakriti laži in s svojim pikom hudi strup zavdaja; po besedah sv. Pavlja, opravljevci so Bogu sovražni. Opravljevec rani tistega, kdor ga posluša. Opravljevec ima hudiča na jeziku, poslušavec ga ima v ušesih, težko je razsoditi, kdo bi bil več kriv; opravljevec ali poslušavec. Zakaj, opravljevcev ne bi bilo, če ne bi imeli poslušalcev. Opravljevec rani tistega, ktereга opravlja, ker njegove slabosti raznaša, mu čast in poštenje krađe, dobro ime skruni. Čast in poštenje in dobro ime so več vredne, kot kupi zlata.

Glej opravljevec, koliko hudega napravljáš s svojim strupenim jezikom, nevarnejši si, kakor ropar in ubijavec; ker pred temi se človek brani more, opravljevca pa ne, ker le od daleč in po skritem s svojim strupom bližnjega napada. Neki moder pesnik je rekel: Kakor so v gozdih levi in medvedi, tako so opravljevci po vaseh in mestih najbolj roparske živali. Oh opravljivi jezik, koliko serc vi ranite in razserdite, koliko solz je zavoljo vas prelitih — koliko žetve na satanovem polju napravljate. Ali bi ne bilo za te bolji, da bi se usta nikoli ne ble odperle.

Moji bratje in sestre! če ima kdo med vami to gerdo navado, druge ljudi opravljati, naj prekliče, kar je govoril in zanaprej naj svoje usta skerbno varuje opravljanja. Sv. Pavelj govori: Kdo si ti, ki svojega brata sodiš? Svojemu gospodu stoji in pade. Bog je naš sodnik, in s sv. Jeronimom vam svetujem: Kedar kakošnega slišite, da svojemu bližnjemu črez čast govori, bežite pred njim, kakor pred strupeno kačo in samega pustite.

3. Varujmo se preklinjevanja. Sv. Jakob pravi: Iz enega studenca ne izvira sladka in grenka voda, ali iz enih ust pa pride kletev in hvala. Z jezikom hvalimo Boga, z jezikom kolnemo ljudi, ki so po božji podobi stvarjeni. To se nima bratje med nami goditi. Ali žalibože, da se to le prepogosto med nami godi. Kleti slišimo pastirja na paši, ki živino zavrača, kleti slišimo voznika na cesti, še clo otroka, ki je še le govoriti začel, slišiš že strašne kletvice izgovarjati. Bratje moji, opominja sv. Jakob, to se nima nad nami zgoditi, ker kletev je pred Bogom velika pregreha. Ko so bili Izraelci v puščavi, je sin Izraeljske žene, kteremu je bil Egipčan oče, z drugim Izraelcem se prepiral in pri tej priložnosti božje ime preklinjal. Peljejo ga k Mojzesu in ga pred njim zatožijo, da je božje ime preklinjal. Mojzes ga pa ne ve soditi, zatorej ga zaprejo, naj sam Bog naznani, ktera kazen naj ga zadene. In gospod se je oglasil: Peljite preklinjevalca iz tabora, in vsi, ki so ga slišali preklinjati, naj položé na-nj svoje roke in vse ljudstvo naj ga kamnja. Bog je zaukazal, kdor Gospodovo ime preklinja, mora umreti.

Preljubi moji poslušalci! če imate to navado, da zavolj vsake male stvarice kolnete, pustite to navado in premislite, kolikanj strašnega odgovora imate se bati pred ostrim sodnikom. Ti, ki svojega bližnjega kolneš, spomni se Jezusovih besed: Kdor bo svojemu bratu rekel norec, bo podveržen peklenškemu ognju.

Ti, ki se huduješ, kedar ti po volji ni, pomisli, kako abotna je tvoja togota; ali moreš s svojo jezo in togoto le tolikanj storiti, da bi červič v prahu drugače lazil. Nek oče je svojega sina tepel in zraven hudo preklinjal. Sin mu pa reče: Oče še hujši me tepite, le kolnite me ne. Odrecimo se vsaj tej gerdi navadi, zavoljo vsake reči preklinjati. Varujmo se preklinjati božje ime!

4. Varujmo se klafanja. Še sv. apostelj Pavelj nas opominja: „Naj ne pride iz naših ust nesramna beseda“, in Kristus govori: „za vsako prazno besedo, ki jo bomo izgovorili, bomo odgovor dajali sodni dan.“

Zvon se pozna po glasu, ptica petju, človek se pozna po govorjenju, kakošnega je serca, kar človek v sercu ima, to mu iz ust gre. „Iz obilnosti serca usta govoré.“ (Mat. 12.) Kako gerdo in umazano mora biti serce človeka, kterege ne slišiš drugih reči govoriti ali peti, kakor samo gerde, nesramne besede in pesmi; kteri

dopadenje le na tem ima, da druge ljudi s svojimi umazanimi govori žali in pohujšuje.

Kdo more prerajati, koliko pohujšanja dela ena sama nesramna beseda; ona je kakor žark, ki pade v suho slamo in strašen plamen zažge. Ona je kakor strup, ki lahko celega človeka na duši ostrupi. Zatorej kliče Jezus, gorje vam pohujšljivcem, ki s svojimi pohujšljivimi govori nedolžne duše zapeljujete. Njih angelji varhi stojé pred božjim obličjem in vas tožijo. Boljše bi njim bilo, da bi se z mlin-skim kamnom za vratom potopili v dno morja.

Varujte se torej nespodobnih govorov, zognite se tacihi ljudi, ki ne vejo drugega govoriti, kakor nesramnosti. Ubogajmo aposteljna, ki nas uči: Beseda Kristusova naj obilno prebiva med vami z vso modrostjo; učite in opominjajte se med seboj s hvalnimi in duhovnimi pesmami, pojte Bogu veseli v svojih srcih.

Sklep.

Pred štirimi grehi, kateri se z jezikom doprinašajo, sem vas danes svaril. Ali bode pa moje svarjenje kaj sadu prineslo? Zaupam, da bodo besede moje — v vaših srcih našle rodovitne zemlje in se bojo jih prijele; srečen bom, če bi z današnjim govorom le samo en greh odvernili. Sedaj spoznate, kako je prav imel sv. Jakob, ki je rekel: Jezik . . . Kdor se v jeziku ne pregreši je popoln človek.

Kako srečen je bil mutec, od kterega nam pove današnje sv. evangelje, da ga je Jezus ozdravil, da je prav govoril. O da bi Jezus ozdravil vse, ki so mutasti na duši, da bi tudi prav govorili in se varovali laži, obrekovanja, kletve in klafanja. (Nadškof Durando.)

Prosim vas za sveto Kristusovo kri, ktera je za nas prelita, pustite pregrešne govore, denite pečat na svoje ustnice, da se ne bodo več odperle k pregrešnim govorom. Ti mili Jezus nam pomagaj, naše sklepe spolniti, naše jezike berzdati, naj bi rešili svoje duše. Amen.

Homilija za XII. pobinkoštno nedeljo.

„Ljubi Gospoda svojega Boga, iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje moči in iz vse svoje misli, in svojega bližnjega kakor sam sebe.“
(Luk. 10, 27.)

Vvod.

Ker Gospod Jezus ni mogel tako naglo prehoditi vse Judovske dežele, da bi bil sam s svojimi aposteljni prišel v vsako vas in vsako mesto, si je k svojim dvanajstim apostelnom privzel še 72 učencev, in jih je po dva in po dva razposlal oznanovat sv. evangelje. Dal pa jim je ob enem tudi oblast čudeže deliti, da bi bili s čudeži poterdovali resnico Jezusovih naukov.

O začetku tretjega leta Jezusove učitve se ti njegovi učenci k njemu vračujejo, ter mu vsi veseli pripovedujejo, da niso le samo bolnike ozdravljevali v njegovem imenu, ampak da so clo hudiče izganjali iz ljudi.

Ker so si pa po svoji človeški slabosti na vse to preveč domišljevali, jim je Jezus odgovoril naslednje besede:

„Srečne oči, ktere vidijo, kar vi vidite. Ker povem vam, da veliko prerokov in kraljev je hotlo videti, kar vi vidite, in niso videli; in slišali, kar vi slišite, in niso slišali.“ S tem jim je hotel reči: Nikar si preveč ne domišljajte na oblast, po kateri zamorete čudeže delati, in nikar se zato tolikanj ne veselite, da mene med seboj imate, ter mene vidite in poslušate moje nauke, po katerih zamorete doseči večno življenje. Veliko prerokov in veliko kraljev si je želelo te sreče, ktero vi vživete; pa niso živeli tako dolgo, da bili mene videli, mene poslušali.

Med tem pa, ko Jezus svojim učencem to pripoveduje, je vstal zmed množice neki učenik postave, in je rekel Jezusu:

„Učenik! kaj naj storim, da bom večno življenje zadobil?“ Ta pismouk Jezusu tega vpraševanja ni zastavil zato, da bi se od Jezusa kaj naučil, temveč le zato, da bi bil Jezusa postavil na poskušnjo in ga v sramoto pripravil pri ljudeh, ker je mislil, da Jezus tega težkega in imetnega vprašanja morda ne bo prav razrešil. Jezus pa, ki je v serce videl pismouku, mu prav modro zastavi neko drugo vprašanje in pravi:

„Kaj je v postavi pisano? Kako bereš?“ Hotel mu je Jezus reči: Ti si pismouk, ter razlagavec svetega pisma, toraj moraš tudi vedeti, kaj ti je treba storiti, da dosežeš večno življenje. Na to je odgovoril pismouk:

„Ljubi Gospoda, svojega Boga iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje moči, in iz vse svoje misli; in svojega bližnjega, kakor sam sebe.“ — Jezus je poterdil njegov odgovor, in je opominjal pismouka, naj po tem nauku tudi živi.

Rekel mu je: Prav si odgovoril; to stori, in boš živel. Pismouk pa je hotel samega sebe pravičnega delati, ter na znanje dati, da je dosihmale spolnoval to zapoved; pri tem pa se je vendar le še hlinil, kakor da bi imel resnično željo, postavo na tanjko spoznati, da bi jo mogel spolnovati: torej sprašuje Jezusa in mu pravi:

„Kdo je moj bližnji?“ — Na to vprašanje mu Jezus odgovori s priliko od oropanega, na pol mertvega Juda, kteremu pa ni ne Judovski duhoven ne Judovski levit usmiljenja skazal, temuč le popoten Samarijan. Odgovoril pa je Jezus na to vprašanje tako, da je pismouku ob enem tudi prav živo pred oči postavil hudo zmoto, v kateri so se Judje takrat znašli v ozir ljubezni do bližnjega. Bilo je sicer Judom že v Mojzesovi postavi terdo zapovedano, da morajo ljubiti vse ljudi, ker so vsi ljudje stvarjeni po božji podobi. Pri vsem tem pa so le vendar pismarji in farizeji to zapoved vse drugače razlagali, ter ljubezen do bližnjega raztegovali le samo na svoje rojake, na Jude, ki so ž njimi vred eno vero imeli, in še clo med temi le na svoje prijatlje, nikakor pa ne na svoje sovražnike ali na tuje, drugoverne ljudi. Judje pa in Samarijani so se sovražili. Samarijani so bili na pol Judje na pol neverniki. Judje so jih imeli za odpadnike, ker so od svetega pisma sprejemali le petere Mojzesove bukve, ker niso v Jeruzalemski tempelj k božji službi hodili, in tudi duhovnov niso imeli iz Levijevega rodu.

„Jezus je tedaj odgovoril, in rekel: Neki človek je šel od Jeruzalema doli v Jeriho, in je padel med razbojnike, kateri so ga tudi oropali, in z ranami obdali, ter so šli in ga pustili na pol mertvega. Primerilo se je pa, da je neki duhoven šel po tistem potu; in ga je videl in je memo šel. Ravno tako je tudi levit, ko je prišel na to mesto, in ga videl, memo šel. Neki popoten Samarijan pa je prišel do njega, in ko ga je videl, se mu je v serce smilil. In je pristopil, in mu obvezal rane, in je vлил v nje olja in vina, in ga je posadil na svoje živinče, ter ga peljal v gostilnico, in ga oskerbel. In drugi dan je vzel dva denarja, in jih je dal gostilničarju, in je rekel: Skerbi za-nj, in kolikor več izdaš, ti bom jes nazaj grede povernil. Kteri teh treh, se ti zdi, da je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike? On pa je rekel: „Tisti, kateri mu je usmiljenje storil.“ Jezus je hotel pismouka vprašati: Ali veš, kdo je bil tisti, ki je na pol mertev ležal ob cesti? Bil je Jud, ki je potoval iz Jeruzalema v Jeriho. In kdo se je usmilil tega ubovega, na pol mertvega Juda? Videl ga je sicer memogredoči Judovski duhoven, videl ga je tudi Judovski levit; toda nobeden zmed nju mu ne pride na pomoč. Ko pa Samarijan ondi memo pride, se ga

zdajci usmili in mu na pomoč prihiti. Na to vprašuje Jezus pismouka, kdo zmed tih treh, ali Judovski duhoven, ali Judovski levit, ali popotni Samarijan je bil bližnji nesrečnemu Judu? Pismouk je mogel zoper svojo voljo spoznati in obstati, da mu je bil bližnji tisti, ki mu je usmiljenje skazal, in ta je bil Samarijan. — In zdaj Jezus pismouka opominja, naj tudi on tako zvesto spolnuje zapoved ljubezni do bližnjega, kakor jo je Samarijan spolnoval.

Reče mu Jezus: „Pojdi, in tudi ti tako stori!“ — S temi malimi besedami mu je hotel povedati, naj po Samarijanovem zgledu tudi on posihmalo vsakega človeka ima za svojega bližnjega, in naj mu v potrebi pomaga, naj si je že ali prijatelj ali neprijatelj, pravovernik ali krivoverec, znan ali neznan, rojak ali tujec. Zadosti je že samo to, da je človek in da je potreben naše pomoči.

Nauki:

1. Jezus je rekel svojim učencem: „Srečne oči, ktere vidijo, kar vi vidite. Ker povem vam, da veliko prerokov in kraljev je hotlo videti, kar vi vidite, in niso videli; in slišali kar vi slišate, in niso slišali.

Kaj pa só učenci videli in kaj so slišali, da jih Jezus zavoljo tega blagruje? Videli in slišali so Jezusa, obljubljenega Odrešenika in Zveličarja sveta. Jezusa videti in slišati so želeli mnogi preroki in kralji stare zaveze; ker pa niso živeli tako dolgo, da je Jezus na svet prišel, ga niso ne videli ne slišali. Učenci pa so Jezusa videli, iz oči v oči, in so iz njegovih lastnih ust poslušali njegove božje nauke. Ker jih je tedaj ta tolika sreča dotekla, ktera tisuč in tisuč ljudem, in med njimi clo imenitnim prerokom in mogočnim kraljem ni bila v del, jih Jezus blagruje in srečne imenuje.

Ali je pa mar Jezus svoje učence blagroval le samo zato, ker so njega videli in slišali? Glejte, videli in slišali so ga tudi še mnogi drugi ljudje; videli in slišali so ga tudi pismarji in farizeji; videli in slišali so ga tudi Kajfež, Pilat, Herod in mnogi drugi; ali bomo mar tudi te blagrovali in srečne imenovali? Nikakor ne! Zakaj je pa svoje učence Jezus blagroval in jih za Jezusom blagrujemo tudi mi? Glejte, zato, ker učenci niso le samo Jezusa gledali, temveč so tudi verovali va-nj, božjega Sina in obljubljenega Odrešenika sveta, in ker njegovih nebeških naukov niso le samo poslušali, ampak so jih tudi v djanju spolnovali, ter po njih živeli in ravnali.

To si tudi mi, ljubi moji, dobro v spominu ohranimo. Učenci so bili blagrovani ne tolikanj zato, ker so Jezusa videli in slišali, ampak še vse bolj zato, ker so v Jezusa verovali in po njegovih naukih živeli. — Ravno zato smo pa tudi mi, akoravno Jezusa s svojimi telesnimi očmi in ušesi ne vidimo in ne slišimo, deležni tega Jezusovega blagrovanja, ako se nad učenci Jezusovimi razgle-

dujemo, in kakor oni tako tudi mi v Jezusa verujemo in po njegovih naukih živimo. Ako namreč to storimo, spadamo v število tistih, od katerih je Jezus govoril nevernemu Tomažu, rekoč: „Ker si me videl, Tomaž, si veroval; ali blagor jim, kateri niso videli in so verovali.“ (Jan. 20, 29.) S temi besedami Jezus kar naravnost blagruje tudi nas, ako le va-nj verujemo, verujemo z žive in delavno vero. — Toda kakor so o Jezusovem času pismarji in farizeji in mnogi drugi terdovratni Judje in neverniki Jezusa sicer videli in slišali, pa vendar le niso va-nj verovali in niso po njegovih naukih živeli, in ravno zato pri Jezusovem blagrovanju nobenega deleža niso imeli, in jim tudi zveličanje ni bilo v del: ravno tako tudi še dandanešnjim kristjanom večno zveličanje, kterega nam je Jezus zaslužil, ne bo v del, ako Jezusove nauke sicer poslušajo, pa jih v djanju ne spolnujejo. Takim bo na zadnje le večno pogubljenje v del. (Jak. 2, 26.)

2. Zraven vere v Jezusa Kristusa nam je v zveličanje potrebna tudi še ljubezen do Boga in do bližnjega. (Mat. 22, 40.)

Naj torej najprej od ljubezni do Boga spregovorim par besedi:

a) Kaj se pravi Boga ljubiti? Boga ljubiti se pravi: nad Bogom in nad božjimi reči imeti dopadenje, imeti veselje. Boga ljubiti se pravi, Bogu vse svoje serce darovati, in v vseh rečeh spolnovati božjo sveto voljo. (Jan. 14, 21.)

b) Kaj se pravi Boga ljubiti čez vse, ter iz vsega svojega serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli in na vso moč? — Da z malimi besedami dostojni odgovor dam, rečem: Boga ljubiti čez vse . . . se pravi: Boga ljubiti z vso ljubeznijo, kakoršne je le koli možno človeško serce; vse svoje dušne in telesne moči obračati v to, da bi Bogu svojo ljubezen skazovali, mu služili, ga hvalili in častili; in pripravljeni biti, da bomo rajši vsako veselje, slehern dobiček, vso svojo srečo in clo življenje darovali, kakor pa Boga žalili.

c) Zakaj pa moramo Boga tako močno ljubiti? — Kedar tretje božje čednost, ljubezen, molimo, pravimo: „O moj Bog! ljubim te iz vsega svojega serca, čez vse, ker si največja dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden. Ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vseh stvari neskončno dobrotljiv.“ Tedaj ljubimo Boga prvič zato, ko je največja dobrota in neskončno popolnoma, in drugič zato, ko je Bog naš največji dobrotnik.

Zakaj pravimo, da je Bog največja dobrota? — Zato, ko je neskončno popolnoma bitje, ter vsegamogočen, vsegaveden, povsodpričujoč, neskončno moder, neskončno svet in pravičen, neskončno lep, tako, da mu ga enakega ni niti v nebesih, niti na zemlji, niti pod zemljo. (Sir. 1, 8.) — In ravno zato je Bog že sam ob sebi vse časti in ljubezni vreden, ko bi tudi od njega ne imeli nobenega plačila pričakovati in bi se nam ne bilo nobene kazni

bati. Vsi goreči od ljubezni do Boga so zato tudi mnogi svetnike rekli: da bi Boga ljubili, če bi jim tudi clo nobene dobrote več ne skazoval, ljubili bi ga, ker je že sam ob sebi vse časti in ljubezni vreden. In tako je tudi prav. Zakaj če že dobre, modre, usmiljene, resnico in pravičoljubne ljudi radi imamo in jih ljubimo, dasiravno nič ne pričakujemo, da nam bodo kaj dobrega storili: kolikanj bolj moramo še le ljubiti neskončno lepega in neskončno popolnega Boga!

Zakaj pa imenujemo Boga svojega največjega dobrotnika? — Zato, ker nas je vstvaril, odrešil in posvetil. — Bog Oče nas je vstvaril. Dal nam je dušo in telo, in vse, česar potrebujemo za dušo in telo. Naklonil nam je toliko srečo, da nismo od neverskih, ampak da smo od kerščanskih staršev rojeni. Dal nam je ne le življenje, ampak tudi vse, česar potrebujemo za svoje življenje, ter živež, obleko in stanovanje. Ves svet je vstvaril Bog nam v prid in razveseljevanje. "Kaj imaš, o človek! da bi prejel ne bil?" vprašuje sv. Pavelj. (I. Kor. 4, 7.) Še clo takrat ne jenja nas z dobrotami obkladati, kedar ga z grehi žalimo. Marsikteri zmed nas bi bil že zaveržen in pogubljen, ko bi ga bil Bog umreti pustil v njegovih grehah! — Zraven vsega tega nas hoče Bog tudi še po smerti večno srečne narediti. Ravno zato nas je Bog Sin odrešil s svojo sveto kervjo. To je res nezapopadljiva dobrota. Kje je pač prijatelj, da bi umerl za svojega prijatlja? Jezus pa je umerl za nas vse, "pravi sv. Pavelj. (II. Kor. 5, 15.) Svojo kri je za nas prelil vso do zadnje kapljice. (Jan. 19, 34.) In da bi nas tem gotovejši zveličal, je postavil sedem svetih zakramentov, postavil daritev svete meše, da nam po teh zveličanskih pripomočkih doteka njegovo neskončno zasluženje in milost božja, in da potem, kdor je grešnik bil, pravičen postane; kdor je pa že pravičen, še pravičnejši prihaja in svetejši. — Sveti Duh nas posvečuje, ter nas je že pri svetem kerstu očistil od izvirnega greha, nam vero upanje in ljubezen v serce vsadil, in tudi zdaj ne jenja nas razsvitljevati in v dobrem poterlovati sosebno, če ga prosimo njegove milosti in pomoči. — In verh vsega tega je Bog dal slehernemu človeku precej po rojstvu tudi še angelja v varha, kateri naj bi ga varoval ves čas življenja vseh dušnih in telesnih nesreč. (Ps. 90, 11.) Ali ni tedaj res Bog naš največji dobrotnik, kterege moramo ljubiti iz vsega svojega serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli in na vso moč? Saj že ljudi ljubimo, ki nam kaj dobrega storijo; kolikanj bolj moramo še le Boga ljubiti, ki je naš največji dobrotnik.

3) V ozir ljubezni do bližnjega nam je pa že Jezus sam v današnjem sv. evangelju dal tolikanj lep nauk, da ni treba lepšega.

Po tem Jezusovem nanku je naš bližnji vsak človek, bodisi Jud ali nevernik, Turek ali kristjan, reven ali bogat, domačin ali tujec. Vsakega smo dolžni ljubiti, vsakemu smo dolžni usmiljenje skazovati, kedar potrebuje naše pomoči, ravno kakor je usmiljenje

skazoval usmiljeni Samarijan revnemu, na pol mertvemu Judu. To je ena najmenitnejših dolžnost slehernega kristjana. (Jan. 13. 35.)

O kako lepo so se po tem božjem nauku ravnali naši pobožni predniki. Že kmalu o prvih časih kerščanstva, kakor hitro je sveta cerkev saj po nekolikem mir zadobila, nahajamo po mestih in na selih, po hribih in dolinah bolnišnice, sirotišnice in druge enake hiše, v ktere so sprejemali usmiljenjavredne siromake, zapuščene sirote in druge potrebne reveže, ter jih lepo oskerbovali. — Sveti Frančišek Pavljan, ta miloserčni, nedosegljivi človekoljub je hiše ustanovljal clo za taka nesrečna dekleta, ktera so poprej o očitnih pregrehah živela, da bi v teh blagih hišah namiroma in, kolikor le mogoče, odmaknjena svetu in njegovemu zapeljevanju svoje grehe obžalovala in se resnično z Bogom spravila. Imenovali so take hiše hiše pobožnih spokornic, hiše sester svete Magdalene in hiše dobrega pastirja.“ — Glejte, ljube duše! tako so pravi kristjani skerbili za časno in večno srečo svojega bližnjega! — Zdaj, kaj ne, da veste, kaj se pravi Boga in bližnjega ljubiti? In če to veste, vam rečem: Pojdite in ravno tako storite! Amen.

Pridiga za XII. pobinkoštno nedeljo.

(Jezus usmiljeni Samarijan — bodimo tudi mi. Govoril A. Žlogar.)

„Nek popoten Samarijan pa je prišel do njega, in ko ga je videl, se mu je v serce smilil.“ (Luk. 10, 33.)

V v o d.

Ljubezen, ktero moramo gojiti do Boga, mora obstati v tem, da njegove zapovedi spolnujemo; ljubezen, ktero moramo imeti do bližnjega, pa v ničemur drugem, kakor da vsakemu človeku zavoljo Boga dobro želimo in ako le mogoče tudi storimo. Prav lepo nas tega uči Zveličar v priliki o usmiljenem Samarijanu. Povedal je učeniku postave, ki ga je skušal, in vsem, kako se morajo obnašati, ako hočejo imeti pravo ljubezen do bližnjega. Ker se tudi nam bere to evangelje, moramo se tudi mi učiti iz njega, kako naj spolnujemo to dolžnost, kako naj bomo tudi mi usmiljeni Samarijani.

Pa v tej priliki, predragi je še globokeji (duhovni) pomen skrit, kakor se da na prvi pogled spoznati. Kristus nam ni nikoli kake čednosti priporočal, da bi je sam ne bil nad seboj pokazal. Ker danes priporoča ljubezen do bližnjega, hotel je samega sebe

kot zglede postaviti, pa tega ni storil naravnost, kot sicer (n. pr.: Učite se od mene, ker jes sem krotak in iz serca ponižen), ampak danes je oblekel ta opomin v lepo priliko. Pripoveduje o človeku, ki je šel v Jeruzalem doli v Jeriho ter padel med razbojnike. Ti ga oropajo ter na pol mertvega pustijo. Prideta po tistem potu duhoven in levit ter gresta memo; slednjič pride tudi Samarijan, se ga usmili, vlije olja in vina v njegove rane, ga posadi na svoje živinče, pelje v gostilnico ter poskerbi za-nj, dok je popolnem ozdravel. — Ta pripoved je duhovit popis žalostnega stanu vsega človeštva od njegovega padca do odrešenja. Po razlagi sv. oo. je nesrečnež ki je med razbojnike padel, Adam in v njem vse človeštvo, tavajoče v grehu in smertni senci; duhoven in levit, ki sta memo šla, so postava in preroki, ki niso mogli pomagati, dokler ni Samarijan, Jezus sam, prišel ter se ranjenca usmilil.

Tak sem bil jes, tako sem storil — je hotel Zveličar reči — tako ljubezen sem imel; pojdite torej tudi vi in tako storite!

Zares, predragi,

1. Jezus je usmiljeni Samarijan,

2. tudi mi bodimo usmiljeni Samarijani;

kar hočemo ravno danes premišljevati!

I. del.

V stari zavezi je bil Bog arhangelja Rafaela poslal kot Samarijana, kot zdravnika, da bi bil starega Tobijo ozdravil, ter mu pogled podelil in njegovega sina obvaroval, ko ga je hotela riba požreti. Rafael je bil res zdravnik starega očeta in zvest spremljevalec mladega sina. Kako se je čudila ta rodovina, katero je Bog tako oblagodaril, ko jej je angelj pripovedoval, da je eden zmed sedmerih duhov, ki stojijo pred Gospodom! „ko so to slišali, so se vstrašili in so trepetaje na tla padli na svoj obraz . . . tri ure so na obrazu ležali in Boga hvalili, in ko so vstali, so oznanovali vsa njegova čuda.“ (Tobija 12, 15—22.)

Če je že to tako velika milost, da je Bog arhangelja poslal ko usmiljenega Samarijana, kaj še le moramo reči in občutiti, če pomislimo, da je Sin božji sam postal vsemu človeštvu pravi Samarijan, usmiljeni zdravnik? Kdo bi popisal ljubezen edinorojenega, ki ga je nagnila, da je z visokih nebes stopil v splošno bolnišnico ozdravljat tukaj neštevilne bolezni? Kdo bi se ne čudil, kdo ne zahvalil, kdo bi ga ne molil?

a) In k a k e b o l n i k e je prišel zdraviti ta usmiljeni Samarijan? — Znano nam je, da je bil Bog človeka v presrečnem stanu vstvaril; Adam se je radoval v paradizu, v duhovnem Jeruzalemu, v tesni zvezi z Bogom. Jeruzalem pomeni v našem jeziku „gledanje božje, zedinjenje z Bogom.“ Pa kaj se zgodi? — Pervi človek zapusti po grehu rajski Jeruzalem (gledanje božje), blaženi stan, ktereга je v

svoji prvotni svetosti in pravičnosti vžival, in gre doli proti nesrečnemu Jerihu (k žalostni spremembi, Jeriho pomeni luno, ki se spreminja), ktera se je po grehu na duši in telesu zgodila. Pade med razbojnike, med hudobne duhove, katerih eden se je v podobi kače pervima človekoma približal, ju zapeljal k grehu ter ju oropal prelepih darov posvečujoče gnade in globoko ranjene pustil na duši in telesu. Zato po pravici imenuje Zveličar satana moriveca že od začetka. (Jan. 8, 44.)

Ko je bil človek tako čeznatornih in natornih darov oropan, tudi zmožnosti več ni imel, za svoje zveličanje kaj zaslužnega storiti. Samemu sebi prepuščen se je zmir bolj pogrezoval v hudobije in pregrehe, zmir bolj je pozabil na svojega Stvarnika, zmir bolj se od njega oddaljeval, — padeč človeštva je bil globok — brez posebnega usmiljenja bi bilo zgubljeno, bi ne bilo doseglo svojega cilja — večne blaženosti.

b) Kaki pomočki pa so mogli ozdraviti to smertno bolezni? Natorna postava, ki je pisana v človekovo serce, se je skazala nezmožno, onemoglo; človeška pamet in volja ste bile zelo pokvarjene, še do navadnih dobrih djanj se je človek težko pospel. Tudi Mojzesova postava in darovi stare zaveze niso bili v stanu pekočih ran človeštvu zaceliti. Štiri tisuč let so taka postava, preroki in darovi stare zaveze kazali na veliko zlo in revo, ki je obdajala vse človeštvo, a zdatno pomagati niso mogli. Videli so bolnika zdihovati in na pol mertvega ležati, a so mimo šli, kakor duhoven in levit v evangeliju. Noben pozemeljski zdravnik, tudi ne kateri drugi angelj Rafael ni mogel pomagati. Za to smertno bolezni je moral priti sam Sin božji.

d) In usmiljeni Samarijan se je res prikazal v Jezusu Kristusu ter je prevzel v svoje oskerbovanje nesrečno človeštvo, ktereга sta duhoven in levit t. j. postava in darovi in preroki stare zaveze v žalostnem stanu pustili.

Ko je Samarijan ranjenca videl, „se mu je v serce smilil.“ In sama ta usmiljenost in ljubezen je bila začetek in vzrok vseh prihodnih dobrot, ki jih je nebeški Samarijan skazal, kar apostelj poterjuje z besedami: „Ne zavoljo del pravičnosti, ki smo jih mi storili, ampak po svoji usmiljenosti nas je odrešil.“ (Tit. 3, 5.) Ganjen po tem usmiljenosti se približa ranjencu. — Kedaj se mu Kristus približa? Ko je človeško natoro na se vzel, telo si sprejel. In to telo ali ni ono res tista živinica Samarijanova, kakor že prerok Izaija (53, 4.) priterjuje: „Resnično, on je prevzel naše bolezni, on je nosil naše bolečine.“ Pa ni se samo približal na pol mertvemu človeku, ampak je tudi stopil s svoje živinice. Kedaj je to storil? — Zares takrat, „ko je sam sebe v nič storil . . . in se ponižal ter bil pokoren do smerti, do smerti na križu.“ (Filip. 2, 7. 8.) Saj se to neizrekljivo veličastvo ni moglo globokeje ponižati. S tem ponižanjem in s to pokorščino je izbrisal tisto veliko pregreho na-

puha in nepokorščine prvih starišev ter je tako zadostil razžaljenemu veličastvu božjemu.

Ko Samarijan zapazi, da je na pol mertev v največji nevarnosti, vlije koj vina in olja v pekoče rane. To je hladilno olje posevčujoče gnade, ki nam izvira v sv. evangeliju in vsem vernikom moč deli. Vino pa je sv. rešnja kri, ki je bila za nas vseh prelita.

S tem še ne zadovoljen, obveže rane nesrečnega človeka. Pod to vezjo razumijo ssv. oo.: zdravilo sv. zakramentov, ktere je usmiljeni Samarijan za ozdravljenje dušnih ran postavil in po kterih se nam moč njegovega terpljenja in zasluženja deli.

To nam je lepo pokazalo miloserčnost Samarijanovo. Pa zdaj še posadi ranjenca na svojo živinico, gre peš zraven njega in tako polajša s svojo utrujenostjo ranjenčevo slabost in onemoglost. Saj je Zveličar res s svojimi ranami ozdravil naše rane; s svojimi udarci je plačal naše dolgove; s svojim delovanjem zaslužil je nam večni počitek; s svojo ponižnostjo je nas povzdignil k nebeškemu veličastvu: s svojo smertjo nam je zaslužil življenje. Tako in enako je storil usmiljeni Samarijan, ko je s svojega živinčeta stopil ter bolnika gori posadil.

Potem ga je peljal v gostilnico. To je sv. cerkev, ktero je Kristus vstanovil. To je gostilnica za vse, kteri hočejo življenje ohraniti in blagor zadobiti. V njej usmiljeni Samarijan lepo skerbi — po gostivničarju — svojem namestniku, kteremu je rekel: Pasi jagnjeta, pasi moje ovce; dva denarja, ktera mu je dal, sta sv. evangelje, čisti nauk in sv. zakramenti najboljši pomočki današnjega ozdravljenja. Dovolil mu je tudi še več izdati, kolikor bo namreč treba; ali ni to oblast, sv. cerkvi podeljena, vse tako zapovedovati in urejevati, kakor za najboljše spozna, to je oblast odvezovati in zavezovati? Tako ima sv. cerkev res veliko lekarno, kjer se najdejo vsa mogoča dušna zdravila; ima tisto kopelj, kjer angelj vodo maje in kdor prvi stopi vanjo, je ozdravljen, v kopelji sv. pokore; ima bogato obednico (jedilnico), kjer lačni popotniki pravó nebeško mano vsak trenutek lahko uživajo.

Toliko je storil usmiljeni Samarijan za ranjeno človeštvo, da bi ga ozdravil in osrečil. In kaj od nas tirja za to? Nič drugoga, kakor da si zdravje varujemo, in se nič več ne podamo med roparje. In tolika ljubeznjivost nebeškega zdravnika ali ni vredna nasprotné ljubezni? In ravno to hoče on od nas imeti, ko zapoveduje: Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega serca . . . svojega bližnjega kot sam sebe. In če pogledamo v svoje življenje, žalibog zapazimo, da ta ljubezen, ktero Kristus želi od nas, ne plamti v naših sercih. Zakaj mi ne ljubimo Gospoda Boga, mi ne ljubimo svojega bližnjega, mi ne ljubimo celo samih sebe tako, kakor Zveličar zapoveduje. Mi celo nočemo biti usmiljeni Samarijani svoje duše, ki tolikrat pomoči potrebuje.

II. del.

Kakor se je ubogemu popotniku današnjega evangelja godilo, tako se godi mnogokrat tudi naši duši. Tudi ona dostikrat potuje iz Jeruzalema (iz rajskega kraja, gledanja božjega, njegove gnade,) doli v Jeriho (v kraj nesrečne spremembe); iz družbe otrok božjih v družino zaverženih. Med potoma pade med razbojnike, ti so pa smertni grehi in druge hudobije, ki našo dušo oropajo vse časti, lepote in gnade božje; in naša duša na pol ali popolnoma mertva obleži.

Ali v takem stanu naša duša ni tudi usmiljenja vredna? Če nam Jezus zapoveduje bližnjemu ljubezen in usmiljenje skazovati, koliko bolj smo dolžni usmiljenje skazovati svoji duši! Ker kdo nam je bolj bližnji, kakor lastna duša? Naša sv. dolžnost je, da pomagamo vsem, ki so naše pomoči potrebni, naj so nam znani ali tuji, prijetliji ali sovražniki. Pa še svetejša dolžnost za nas je, da smo usmiljeni Samarijani svojim dušam.

Bolnika tedaj, ki je padel med razbojnike, nam ni treba daleč iskati; ozreti se moramo le v svoje življenje, in našli bomo velicega bolnika, lastno dušo. Kolikrat je že ona padla med razbojnike, ki so jo oropali najlepšega kinča gnade in ljubezni božje!

a) Glejte! človeštvo je ranjeno z mečem sedem naglavnih grehov. — Ali moreš reči, kristjan, da si kar brez vse ničemerčnosti, brez vsega napačnega? Serce človekovo je le prerado ničemerno, častilakomno, hvaleželjno, samodopadljivo, samosvoja ljubezen vduši toliko koristnih in blagih djanj; ta zamori tvoje najboljše sklepe se poniževati in zatajevati.

Kako rad se človek navezuje na posvetno premoženje in blago! Morda tuhtaš, kristjan, noč in dan, kako bi svoje imetje obvaroval in svoje zaklade pomnožil; in žaluješ brez mere, kedar kako škodo terpiš na posvetnem blagu, ali ti uteče kak časen dobiček. In h kolikim krivicam, goljufijam, tatvinam, prevaram, odertijam je že lakomnost človeka zapeljala! In skopost ne pozna nobenega usmiljenja do bližnjega, nima nobenega poterpčenja z njim, ljubeznivega djanja ne doprinaša, le sama za-se skup gerne.

In kaj bi se rekle o nečistosti? Ta gerda pregreha se ne kaže vselej očitno in kar naravnost v vsej svoji gnjusobi, ampak si ogerne mnogokrat lepo oblačilo poštene prijaznosti, postrežljivosti, kratkočasenja, nedolžne ljubezni. In že vsaka radovoljna, nespodobna misel in želja hudo rano vseka v človeško serce!

Bližnjega blago in poštenje zaničevati, le sebe in svoja dela povzdigovati; kar ima bližnji mu ne privoščiti, ampak vse le samemu sebi želeti, — nevoščljivost v navadi ima, ki je pri marsikterem človeku doma.

Zares treznih ljudi, kateri si mero vedo vsak čas in ob vsaki priložnosti, kateri le jedó in pijó, da bi živeli, si ohranili življenje,

pa ne živé, da bi jedli in pili, se najde le malo; veliko pa jih je, ki se znajdejo v hudi sužnosti gerde nezmernosti.

Jeza se nahaja pri otroku in pri starcu, najde se pri devici in mladenču, revežu in bogatinu, naleti se pri visokih in nizkih. In koliko kletve, rotenja, priduševanja, obrekovanja, prepиров, pretefov in pobojev ni že jeza rodila?

In kdor ni len glede časnih opravil, ga berž ko ne spravi lenoba glede dušnega zveličanja v svojo oblast; za vse drugo se marsikteri briga, za čast, službo božjo pa mu je malo mar.

Ako torej pregledaš svoje življenje, boš našel eno ali drugo rano na svoji duši, ali pa morebiti celo veliko. Ako nočeš, da bi popolnoma obnemogla tvoja duša,

b) bodi jej ti sam usmiljeni Samarijan. Ravno tako, kakor je usmiljeni Samarijan ravnal z ranjencem, tudi ti stori s svojo dušo. Zato pred vsem,

a) izčisti njene rane. To se pravi: Ti moraš natanjko preiskati ter dobro pregledati, če nimaš morebiti še starih ran nad seboj, ali z drugo besedo: Svojo vest moraš izpraševati čez vse svoje grehe, katerih si kriv ali z mislimi, besedami, željami, djanji ali z zamudo dobrega; izpraševati pri velikih grehih, kolikrat si jih doprinesel v kakih okoliščinah; izpraševati in preiskovati, ali si kak greh sam storil ali kriv bil, da so ga drugi storili; preiskovati moraš, ali se ne najdejo na tvoji vesti tudi še taki grehi, ktere si storil že davno in se jih ali celó ne ali vsaj prav nisi izpovedal. Kar tedaj najdeš pregrešnega na svoji vesti, moraš proč djati, moraš odpraviti od sebe, to je popolnoma se moraš spovedati, obtožiti se vseh še ne spovedanih grehov postavljenemu mešniku, da bi odvezo zadobil. Tako boš izčistil rane svoji duši.

β) Tudi ti moraš vlti vina in olja v svoje rane. Kakor z začetka hudo dé in zaboli, kedar se na rane vlije vina, tako se tudi človeku težko zdi svojo vest pregledati in se grehov spovedati; vendar je oboje zdravilno. Zato se ne ustraši tega če tudi težavnega posla. Zakaj to je prvi pogoj, da boš spoznal svoj nevarni stan, po tem boš najložje prišel do pravega kesanja zavoljo svojih grehov in ta žalost bo hladila tvoje rane kakor lepo-dišee olje.

Zato boš pa tudi terdno sklenil zanaprej več ne grešiti, varovati se vsake grešne priložnosti in se ogibati seobno tistega greha, v ktereга si največkrat zabredel. Terdno boš sklenil tuje blago poverniti, pohujšanje popraviti, škodo poravnati, ki se je bližnjemu naredila na njegovi časti ali premoženju; terdno boš sklenil vsem razžalnikom iz serca odpustiti; terdno boš sklenil natanjko spolnovati dolžnosti svojega stanu. — Tako se boš kesal svojih grehov, boš sklenil se jih ogibati, prejel boš po namestniku božjemu odvezo — in tako boš vlival hladilno olje v svoje rane.

γ) Pa tudi obvezati moraš svoje rane. Naloženo pokoro moraš zvesto opraviti bodisi v molitvi, postu ali miloščini. Pa ta naložena pokora še ni zadosti, tudi sam si še naloži kako pokorilo, in voljno prenašaj, kar ti Bog naklada za tvoje grehe kakor bolezen, revščino, križe, težave in druge nadloge. Terdno moraš zategniti povezo, da se rane spet skupaj sprimejo in lepo scelijo, tedaj vse poravnati, kar si poprej slabo napravil in zanaprej lep zgled dajati.

δ) In kdor hoče popolnoma k moči priti in dušno življenje si ohraniti, mora se večkrat podati h gostilni mizi, kjer se hrani in deli zakrament sv. rešnjega Telesa. Iz tabernakeljna usmiljeni Samarijan neprenehoma ljubeznjivo kliče: „Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi, jes vas bom poživil.“ Krepost in moč in zdravje in življenje boš od nebeške mane zadobil, ako jo prejemaš z živo vero in gorečo ljubeznijo. Tako se bo tvoja duša v svetišču božjem, v pravi gostilnici dobro počutila in v Gospodu radovala.

Sklep.

Ker smo slišali, da je usmiljeni Samarijan Gospod Zveličar, tako bogate zaklade milosti nam odperl in toliko vspešnih zdravil dušnih postavil, odkod vendar to prihaja, da toliko kristjanov kervavi na ranah težkih grehov? To izvira od tod, ker mnogi nočejo biti usmiljeni Samarijani svojih ranjenih duš. Kaj pomagajo najboljša zdravila, ako nerabljena ležijo v lekarni? Najboljši zdravnik ne more pomagati bolniku, ako ta njegovih povelj ne spolnuje. — Ako hočemo ubegi grešniki ozdraveti, moramo posnemati usmiljenega Samarijana, moramo hiteti in k dobremu zdravniku naših duš, poslušati njegove blage svete, ravnati se po njegovih zapovedih in spolnile se bodo besede aposteljnove: „Kristus je vsem, kateri so mu pokorni, vzrok večnega življenja. (Hebr. 5, 9.) Amen.

Pridiga za XIII. pobinkoštno nedeljo.

(Naša vera bodi prava in živa. Gov. L. F.)

„Jezus je djal očišćenemu človeku:
Vstani in pojdi, tvoja vera ti je pomagala.“
(Luk. XVII. 19.)

Vvod.

Kedar se otrok h kerstu prinese, ga duhoven, preden ga kerstijo, vprašajo: Ali veruješ v Boga Očeta? — ali veruješ v Jezusa Kristusa? — ali veruješ v sv. Duha? — Se ve da otrok temu vprašanju še ne more odgovarjati. Namesto njega odgovarja boter, ali botra, in trikrat zaredoma poterdi: Jes verujem. Še le potem vpraša duhoven kerščenca trikrat: Hočeš kerščen biti? in kedar se je trikrat priterdilo in reklo: hočem, ga duhoven oblijejo s kerstno vodo in ga kerstijo v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Že samo ta obred, ki ga je cerkev pri kerščevanji zapovedala, nam pričuje, kako potrebna sta nam k zveličanju: vera in kerst. Ravno to je bil Jezusov nauk, in tako je vselej in povsod učil, da sta vera in kerst potrebna k zveličanju. „Kdor veruje in je kerščen bo zveličan, — kdor pa ne veruje, bo pogubljen. Nikjer ne najdemo, da bi bil naš ljubi Zveličar učil: Kdor je kerščen, bo že zveličan, temuč vselej in povsod je pristavljal: Kdor veruje in je kerščen, bo zveličan. Od vere pa je celo čudovite reči pripovedal. Tako je djal očišćenemu človeku v današnjem evangelji. „Vstani in pojdi — tvoja vera ti je pomagala. To je rekel vsakemu bolniku, kterega je ozdravil, vsakemu grešniku, kteremu je grehe odpustil: Zaupaj moj sin, moja hči; tvoja vera ti je pomagala, tvoja vera te je ozdravila. — Pa vsaka vera nima te moči, in tudi Jezus Kristus ni dal vsaki veri to obljubo, da bo človeka zveličala in rešila pogubljenja. To moč in obljubo ima le prava, živa, trdna vera. Zato je Jezus učil Nikodema: „Bog je svet tako ljubil, da je poslal svojega edino-rojenega Sina, da kdor vanj veruje se ne pogubi, temuč ima večno življenje.“ (Jan. III. 16.) in pri sv. Jakobu beremo: „Vera brez del je mertva. (Jak. 2.)

Premišljujmo preljubi, ali ima naša vera tiste lastnosti, da bo nas mogla zveličati? t. j. ali je prava? ali je živa? ali je tudi trdna? Pripravite se!

Razlaga.

1. Ali je naša vera prava? Sv. apostelj Pavelj je Efežane učil: En Gospod, ena vera, en kerst, en Bog in Oče vseh, kteri je

črez vse, in po vsem, in v nas vseh.“ (Efež. 4, 6.) Te besede nas učijo, kakor je le en Bog, le en Gospod, tako je tudi vera le ena prava, in tudi kerst je le eden pravi in zveličavni. Kakor je Bog le edinega Sina na svet poslal, in je te Edinorojeni Sin le eno vero učil, le en kerst postavil, zamore le ena vera biti prava vera. Kdor v edinorojenega Sina veruje, ne bo pogubljen.

Po vesoljnem svetu je pa ver brez števila, ktere se med seboj tako razločujejo, kakor noč in dan, in si tako nasprotujejo, kakor voda in ogenj. Brezverni, lehkomišeljni ljudje modrujejo, vse vere so si enake, — nobena ni boljša od druge, — človek se po vsaki veri lahko zveliča. Tako modrovanje ste gotovo že sami večkrat slišali. Pa kako nespametno, kako abotno je tako govorjenje! Z ravno tisto pravico bi mogel reči: Vse je zlato, kar je rumeno? Ali je to res? Ali, vsi ljudje so enako dobri, ali je res tako? Vse reči so enako dobre, tega vendar ne bote terdili. Kakor je pa med rečmi razloček, da niso vse enako popolnoma; in je razloček med ljudmi, ker so eni dobri, drugi malovredni, tako je z verami. Vse niso dobre, ker niso prave; prava je le ena, in ta je tista, ktero nam je božji Sin z nebes prinesel, na svetu učil, svoji cerkvi zročil in za ktero on sam skerbi, da se bo nepokažena in nepokvarjena ohranila do konca sveta. Tako je učil Jezus: Resnično, resnično vam povem, kdor mojo besedo posluša, in veruje njemu, kateri me je poslal, ima večno življenje, in ne pride v sodbo“ (Jan. V. 24.) To vero hrani in uči edino le sv. kerščanska katoljska cerkev. Njo je postavil sam Jezus Kristus, njej je dal sv. aposteljne za učeničke, in sv. Petra za poglavarja, njej je obljubil pomoč sv. Duha, kateri bo pri njej ostal do konca sveta. Kdor cerkev posluša, njega samesa posluša; kdor sv. cerkve ne posluša, mu je kakor ajd in nevernik. Pri zadnji večerji je Jezus prosil Očeta nebeškega za aposteljne in svojo cerkev, naj bi ostali v edinosti vere, in ko je aposteljne poslal po svetu, jim je naročil: Učite vse ljudi, učite jih deržati to, kar sem vam zapovedal.

Iz tega je jasno in očitno, da Jezusova volja ni bila, da bi smel človek verovati, kar hoče in kakor se mu zljubi, temuč če hoče, naj bi mu vera bila v zveličanje, mora verovati v njega, ki je edinorojeni Sin božji, in v to, kar nas je on učil, kar so aposteljni pridigovali in nas sv. katoljska cerkev verovati uči. Ta je edino prava vera, zunaj ktere ni prave, popolne resnice in tudi ne zveličanja. Zdaj vprašam te ljubi kerščanski brat, kerščanska sestra, ki si kerščen v sv. katoljski cerkvi in si pred kerstom slovesno obljubil, verovati v Boga Očeta, Sina in sv. Duha: verovati vse, kar je Kristus učil . . . ali veruješ vse to? Ako zamoreš priterditi, da vse to veruješ, potem smeš biti miren in pokojen, zakaj potem si v pravi, zveličavni veri. Če pa le eno resnico od teh zametuješ, ki jih je Kristus učil, in jih zdaj po njem sv. katoljska cerkev uči in terdi, potem nisi v pravi veri. Na primer, če praviš, da človeku

pokora ni potrebna, če meniš da sv. zakramentov ni treba prejemati, nisi v pravi veri. Veliko gnado in dobroto nam je božja milost podelila, da je nas brez našega zasluženja k pravi veri poklicala; za to gnado bi morali vekomaj hvaležni biti. Pa kako malo hvaležni smo Bogu za to milost! Toliko ostreja bo za nas sodba, če prave vere ne ohranimo, jo po sami zanikernosti zgubimo. Če hočemo, da bi nas vera zveličala, mora biti prava t. j. katolijska.

2. Druga potrebna lastnost naše vere je, da mora biti živa. Kaj je to: vera mora biti živa? — kakor človek z gibanjem, z delom kaže, da živi, tako se mora tudi vera z deli, v djanji pokazati, sicer je po besedah sv. Jakoba aposteljna mertva. Vera se mora v delih skazati, t. j. mi moramo tudi živeti, kakor nás vera uči; po njej moramo ravnati sami sebe, vse naše misli, želje, besede in djanje, kar nam vera ukazuje, to moramo storiti; kar nam vera prepoveduje, to moramo opuščati, in naj bi nam bilo še tako ljubo, drago in prijetno. — Kaj tedaj pomaga, če praviš, jes verujem, da je en Bog, ako ga ne moliš in ne počastiš? Kaj pomaga, če rečeš, Bog je pravičen in svet, greha in krivice se pa ne varuješ. Ali kaj ti bo pomagalo, če priterdiš in veruješ, da je vsak človek tvoj bližnji, njega pa sovražiš ali mu kaj dobrega storiti nočeš? Vedi, taka vera, ktera se v djanji ne skaže, je prazna in mertva. Tako nas je že davno učil apostelj Gospodov, sv. Jakob: „Kaj vam pomaga, bratje moji! pravi, če kdo reče, da vero ima, del pa nima? Ga bo li vera sama zveličala? Če sta brat ali sestra naga in jima manjka vsakdanjega živeža, pa bi jima kdo zmed vas rekel: Idita pokrita se in se nasitita, pa bi jima ne dal, česar za telo potrebujeta, kaj bi jima pomagalo? Tako je tudi vera brez del mertva.“ — Krivoverec Luter je učil, vera je zadosti k zveličanju, dobrih del ni treba, in naj ima kdo še toliko grehov, če le vero ima, se bo zveličal. S tem krivim naukom je milijone ljudi zapeljal v velike pregrehe, ktere so mislili pokrivati s samo vero. Kristjani! mi pa sto in stokrat slišimo: Vera je k zveličanju potrebna, pa vera brez del je mertva, pa vendar tako malo skerbimo za živo vero, da bi tudi po veri živeli. Zapomnimo si dobro in skerbimo, da bo naša vera tudi živa in se skazala o vsaki priliki v dobrih delih.

3. Vera mora biti terdna, t. j. ne omahljiva, da bi jo mogel zmajati vsaki vetrič, vsaka huda beseda, vsaka težava in nadloga. Mi moramo biti voljni in pripravljeni za sv. vero vse dati, vse zgubiti, vse preterpeti in vse prenašati, kar nam Bog naloži ali od nas tirja. Takošno vero je hotel Jezus od svojih aposteljnov: Kdor zavoljo mene ne zapusti očeta, mater, brata in sestro, mene ni vreden, je djal. Zavoljo mene vas bodo preganjali, pa veselite se, vaše plačilo bo obilno v nebesih. Kdor bo svoje življenje dal za mene, on bo prejel večno življenje. Tako vero vidimo na aposteljnih, na sv. mučenikih, in hvala Bogu, še jih je mnogo kristjanov, ki so voljni zavoljo sv. vere vse preterpeti, vse zgubiti. Ali je pa tudi tvoja vera,

ljubi brat! sestra! tako terdna? Glej, če le sapica nasprotna potegne, je že zadosti, da se bojiš, da se svoje vere sramuješ, ali jo celo zatajiš. Taka vera te ne bo zveličala. Da te zveliča, mora biti terdna, pa neomahljiva.

Sklep.

Preljubi kristjani! Od vere sem danes govoril in vam razlagal, kako potrebna nam je k zveličanju, in tudi, kakošna naj bo naša vera, da nas bo zveličala, kerščanska katoljska cerkev nas uči: Vera je dar božji, je čeznatorna luč, je od Boga vlita čednost. Pri sv. kerstu se je ta čednost vlila v našo dušo, smo prejeli to čeznatorno luč, ta dar božji, ki nam kaže pot k življenju in nas pelje k zveličanju. Naša dolžnost je ta dar božji skerbno hraniti, varovati in vterditi s tem, da se damo v veri podučiti, in da si prizadevamo po njej živeti. Vi stariši, podučujte otroke v veri, in vsi moramo skerbeti, da bolj in bolj spoznamo sv. resnice. Ali pa tudi to storimo? Najdražji zaklad je sv. vera, zato je treba ga najbolj varovati. Ne blago, ki ga imamo, ne časti, ne veselice nas bodo večno srečne storile, ampak le vera, ki je prava, živa, terdna. O Bog! oživi in poterdi našo vero. Amen.

Pridiga za veliko Gospojnico.

(Marijina podobnost z Marto in Marijo; gov. A. Ž.)

„Marija si je najboljši del izvolila.“
(Luk. 10, 42.)

Vvod.

Marsikteremu se je že čudno zdelo, kako da bere sv. cerkev danes, ko praznujemo častitljivo vnebovzetje blažene device Marije, evangelij, ki govori o dveh sestrah Marti in Mariji in o njunih razmerah do Zveličarja, ko je njuno hišo obiskal. Ta Marija, katero imenuje današnje evangelje, pa ni blažena devica Marija, to je vsa druga, ona znana Marija Magdalena; zato se pač lahko vpraša: v kakošni zvezi je ta evangeljski oddelek z današnjim veselim praznikom?

Kakor bi kdo na prvi pogled mislil, da se to s praznikom ne vjema, bo pri globokejšem premišljevanji spoznal modro ravnanje sv. cerkve, da je ravno to evangelje odločila, ker se v višjem, duhovnem pomenu temu dnevu prav lepo prilaga zavoljo podobnosti Marije Matere božje z Marto in njeno sestro. Akoravno da-

nešnje evangelje ne govori o Mariji, Materi Jezusovi, vendar velja to, kar pove o Marti in Mariji, njej v posebni, veliko večji meri. Kajti, če je Marta Jezusa sprejela, kakor pravi evangelje, je to še na posebni način Mati Jezusova storila; če je Marija pri nogah Jezusovih sedela in njegovo besedo poslušala, se mora to tembolj o Mariji, materi Jezusovi, reči; če se bere, da si je Marta dajala s postrežbo Gospodovo veliko opraviti, velja tudi to še bolj o Mariji; in če se potem pravi, da si je Marija, Martina sestra, najboljši del izvolila, se sme ta sodba Jezusova še bolj obrniti na njegovo mater. Skratka sv. cerkev hoče z današnjem evangeljem reči: Če je bila kedaj kaka Marta, ki je Jezusa sprejela, če je bila kaka Marija, ki je pri njegovih nogah sedela in njegovo besedo poslušala, če je bila kedaj kaka Marta, ki si je dala s postrežbo svojega gosta veliko opraviti, in če je kedaj bila kaka Marija, ki si je najboljši del izvolila: je bila gotovo in v posebni meri Marija, mati Jezusova. In ravno to predragi! vam hočem zdaj pokazati. Zato odgovorim na dva vprašanja:

I. Kako je podobna Mati Jezusova Marti in

II. kako je podobna Mati Jezusova Mariji v današnjem evangelji.

I. del.

a) Evangelje pravi, da je Marta Jezusa v svojo hišo sprejela. Zveličar je bil tedaj njen gost. — Ali, predragi kaj je to sprejetje v primeri s tistim, kakor je Marija Jezusa sprejela? Ni li bilo njeno deviško telo, v katerem je sprejela Sinu Najvišega, ko je z vdanostjo izgovorila: „Zgodi se mi po tvoji besedi?“ To stanovanje, v katero je prečista Devica Najčistejšega sprejela, ali ni bilo črez vso primero veličastnejše, kakor pa hiša Martina? Zares dragocena palača je bilo to deviško telo, edina in najveličastnejša na vsej zemlji; ker device, ki bi bila takrat vedno čistost in deviški zakon obljubila, sicer ni bilo. Le en tak biser je bil na svetu —, Marija, zaobljubljena zaročnica sv. Jožefa. Ako bi ona tega ne bila namerjala, bi ne bila mogla govoriti ob pozdravu angelja Gabriela: „Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?“ Ker je pa bila in hotela ostati v vednem devištvu, lepa kakor roža jerihonska, zato je bila edina le ona izvoljena sprejeti Sinu Najvišega. — Če torej Marta hvalo zasluži, ker je Jezusa sprejela v svojo hišo, koliko bolj zasluži Marija to hvalo, ki je Zveličarja v svojem deviškem telesu nosila. Zato jo po pravici sv. cerkev imenuje „škrinjjo zavez“. Ta hišica je bila lepo ozaljšana kakor največje svetišče, ki je zakrivalo vse dragocenosti Izraeljevega rodu, pravi kraj pričujočnosti božje. V njej je bila shranjena mana in postava božja.

Ali pa ni Marija v resnici „prelepa škrinja nove zaveze“, katero je Bog ozaljšal z vsemi sprednostmi gnad in krasote na duši in

telesu, da je zamogla postati „vredno prebivališče Sinu božjega“, kakor moli sv. cerkev? Ž njo je bil Zveličar tesno zedinjen, kri od njene kervi, meso od njenega mesa; pravo nebeško mano nam je ona svetu pokazala, ustanovitelj nove zaveze je njen Sin. Kakor Oče nebeški govori k Jezusu: „Ti si moj Sin, danes sem te rodil,“ tako reče lahko Marija: „To je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam vse dopadajenje.“

A ne samo na ta skrivnosten način je Marija Jezusa sprejela, ampak ona ga je v resnici v svojem stanovanji v Nacaretu 30 let vzgojevala in varovala, gotovo tedaj bolj kot kacega gosta ljubeznjivo dvorila in mu postregla: Bila je ta hišica sicer majhna in ubožna, gotovo ne tako bogata kot Martina, pri tem pa vendar kakor stanovanje Najvišega v očeh božjih veličastna hišica. (Zato so morali angeli to hišo, kjer je Marija s svojim Sinom prebivala čudežno prenesti iz Nacareta najprej na Tersat in potem v Loreto na Laškem, kjer jo kristjansko ljudstvo še dandanešnji visoko časti. Kakor je nekdanj Jozua hiši Rahabe prizanesel, med tem, ko so bila vsa druga poslopja v Jerihi porušena; tako je hotel Bog, da se hišica, v kateri je prebival njegov Sin toliko let, čudežno ohrani. — Telo pa, katero je nosilo Sina božjega, tudi ni imelo gledati trohnože, Oče nebeški je na današnji dan zapovedal, da je bilo od angeljev nešeno v nebo.)

Tako vidimo, predragi, da je Marija v veliko višjem pomenu kakor Marta Jezusa sprejela. ter se se njej ta hvala in čast v višji stopinji spodobi.

b) In če evangelje dalje pravi o Marti, da si je veliko prizadevala, kako bi Gospodu spodobno postregla; koliko bolj je blažena Devica Marija svojega Sinu z vso skerbjo in ljubeznjivostjo in naklonjenostjo maternega serca stregla, ga varovala in vzgojevala! Kaj vse mati ne stori za svojega otroka. S koliko ljubeznijo je ona božje Dete pritislila na svoje serce, kako ga poljubovala, s sladkimi solzami nosila, in kako skerbno je zadostovala njegovim potrebam! In kdo bi popisal vse britkosti ljubeče matere zavoljo njenega Sinu! Kako jej je moralo biti težko, da Zveličar v hlevu pride ne svet, da Herod komaj rojenemu še streže po življenju, da mora črez puščavo v daljni Egipt bežati ter med malikovalci živeti. V kakih skerbeh in žalosti je bila, ko božjega dečka zgubi in tri dni ne najde! Kaj je občutilo njeno serce, ko je od Simeona slišala, kako se bo njenemu Sinu godilo, ko je čula, kako mu Judje po življenju strežejo; in kateri jezik bi popisal njeno materno serce takrat, ko je videla, kako Sina vežejo, bičajo, sujejo, zasramujejo, križajo! In tako stoji s sedmerim mečem strašne bolečine in žalosti pod križem. In zdaj se vprašajmo: Kdo je bil bolj skerben, bolj postrežljiv, kdo si je več prizadeval — Marta ali mati Jezusova? Če torej ona brez primere bolj skerbna ali se potem ne-

prilega to evangelju današnjemu prazniku in ali ne zasluži Marija še veliko večjo slavo zavoljo skerbnosti, kakor Marta?

O ko bi tudi mi, predragi, imeli saj majhen del tiste gostoljubnosti, tiste pozornosti in postrežnosti, s katero ste Marta, še bolj pa Marija Jezusa dvorile! Kolikokrat pride Jezus kakor gost k nam, pa mi se ne pripravljamo za njegov sprejem in mu tudi skerbno ne postrežemo, ko je pri nas! Kolikokrat se zgodi, da ravnamo zoper svetost gostoljubnosti in Jezusa, ko se je ponižal v sv. obhajilu k nam, mesto da bi ga pred mečem Herodovim; t. j. pred grehom in grešno priložnostjo branili in ž njim ubegnili, le meču izročimo! Gorje nam, še divjaki spoštujejo gostoljubnost in mi kristjani pa Jezusa, blagega gosta takrat izročamo roparjem in morivcem!

A vernimo se zopet k evangelju! Videli smo, kako je blažena Devica Marija gledé gostoljubnega sprejema in postrežbe podobna Marti — in jo še celo presega; pogledjmo še, kako je presv. Devica Mariji, sestri Martini, podobna!

II. del.

a) O tej Mariji Magdaleni, sestri Martini, evangelje hvali, da je sedla k nogam Gospodovim ter njegovo besedo zvesto in ukaželjno poslušala. — Lahko pa rečemo, da se to o Mariji, Materi Jezusovi, v veliko večji meri mora terditi. Ker ona je vedla veliko bolje, da je Jezus Sin božji, kakor pa je sestra Martina le verovati mogla. Saj je ona vedla, da jej je njegovo spočetje angelj naznanil, saj je vedla, da ga je čeznatorno od sv. Duha spočela, saj je vedla, da se je večna beseda v njenem telesu res včlovečila; tedaj je to prav natorno, da je Marija vsako besedo svojega Sinu, tudi ko je še otrok bil, pazljivo poslušala. Brezdvomno je, da noben svetnik, kar jih je kedaj živelo, ni s takim hrepenenjem poslušal besede božje, kakor Marija. Jezus se je že kot dete zavedel svoje božje časti; zato se bere o njegovi Materi, da je vsako besedo, ki jo je 12letni mladeneč v tempelju govoril, ohranila v svojem sercu in premišljevala. (Luk. 2, 51.)

Pa ne samo v tem ima Marija, Mati Jezusova, prednost pred Marijo v današnjem evangelju, ampak tudi v tem, da je mogla bolj pogosto besedo Jezusovo slišati, kakor pa ta. Marija Magdalena je morda le nekolikokrat skozi dve leti Jezusa slišala; Marija pa, Mati Jezusova, je 33 let ž njim hodila, govorila in poslušala njegove besede. Kdo more zapopasti, kako veličastno in vablivo je Jezus govoril, kako željno in pazljivo je Marija poslušala? Ljuba Devica je le malo govorila, kake štirikrat samo govori v evangelju, toliko bolj pridno in več pa je poslušala. Prav naravno. Če slišimo moža posebne učenosti in skušnje, ki je prišel iz daljnih krajev, govoriti, potem radi molčimo in poslušamo, ravno tako je Marija

storila, in rajši poslušala večno resnico govoriti. Če se Magdalena od Jezusovih nog ni mogla ločiti zavoljo ljubeznjivosti njegovih besed, če ni mogel Peter od Jezusa proč iti, ker je slišal besede večnega življenja, če so neštevilne množice za Jezusom hodile cele dneve, zdaj v puščavo, zdaj na gore: ali ne bomo terdili, da so besede Jezusove za njegovo Mater imele še veliko večjo sladkost? Gotovo je bila Mati Jezusova najpridnejša poslušalka njegovih besed in njej se v najvišji stopinji spodobi čast, katero Mariji, sestri Martini, današnje evangelje prilastuje.

Ali se ne bomo pri tej priliki vprašali, kako mi besedo božjo poslušamo? Tudi od nas bi se moralo reči, da Jezusovo besedo radi, pridno in verno poslušamo. Ali smo mi tako pazni, kakor blažena Devica Marija; ne, saj kakor Marija današnjega evangelja? O kako daleč je že naš čas zabredel! Nezmotljive besede božje, kakor jo uči kat. cerkev, noče poslušati, pač pa silno rad laži in zmote novodobnih krivih prerokov. Ljudstva sama poterjujejo besede sv. pisma: „natorni človek ne razume, kar je duha božjega.“ Prijazna sapa, katero ta duh veje in zrak čisti, jim je zoperna, ker jih je napuh in posvetnost preslepila. — Ali ako tudi gredo v cerkev, ker je tako v praznikih navada; koliko jih je telesno pričujočih, duševno so pa daleč kje drugje. Sedé v cerkvi tako rekoč pri nogah Jezusovih, ki z lece govori: ali ga poslušajo pazno, ali ohranijo besede v svojem sercu, ali živé po njih? . . . Raztreseni, razmišljeni, zaspani, pri enem ušesu noter, pri drugem ven . . . Kedaj se bomo od blažene Device Marije kedaj saj od Marije, Martine sestre, učili besedo božjo prav poslušati? . . .

b) Slednjič še pogledjmo, ali se more tudi na Marijo, blaženo Devico, obrniti, kar je v pohvalo te Marije v evangelju Gospod izrekel: „Marija si je najboljši del izvolila, kateri jej ne bo odvzet.“ Ni en trenutek ne moremo nad tem dvomiti. Blažena Devica je svojo delavnost, kakor smo iz dozdanjih prispeodob videli, s premišljevanjem, notranjim življenjem sklenila, ona je bila Marta in Marija; a vendar je bila Marija v posebni stopinji; njeno prvo in edinopotrebno je bilo njeno notranje popolno zedinjenje z Bogom v molitvi, premišljevanji in v vdanosti v njegovo sv. voljo. Saj je imela božjo modrost 30 let kot učiteljico v svoji hiši in ni zamudila njenih naukov si globoko vtisniti v serce. In ko njen Sin odide v nebesa in jo Janez na njegovo povelje vzame k sebi: je bila oproščena vseh pozemeljskih skerbi, zdaj je lahko živela samo Bogu in premišljevanju njegove neskončne ljubezni. Dasi v mesu živela je vendar, kakor bi bila v nebeške višave zamaknjena, prosta slehernega greha in njej ni bilo nič ložje, kakor v vedni zvezi z Bogom živeti in v tej edinosti že nebeško slast uživati; ker kolikor čistejše je zerkalo, toliko lepše se v njem odsvitajo podobe. In ravno ko je bila vsa zatopljena v tem hrepenečem premišljevanji božje ljubezni,

je Marija, kakor je razodela sv. Brigiti, rahlo zaspala — njena duša se je od telesa ločila.

Sklep.

Glejte, predragi! tako se vjema današnje evangelje prav lepo z današnjim praznikom. Marija je združevala v sebi lastnosti Marte in njene sestre, in sicer v večji meri, kot te dve; Marija, blažena Devica je zgled delovanja in premissljevavnega življenja ob enem. — Zatorej se veseli, oblagodarjena, ker od zdaj, od danes še posebno si si najboljši del izvolila! Zdaj ti več ne sprejemaš Jezusa, ampak zdaj si ti že od njega sprejeta v nebeško slavo; zdaj ne sediš več poslušaje pri njegovih nogah, ampak zdaj sediš na njegovi desnici, da vekomaj poslušáš nebeške slavospve; zdaj te ne skerbi več njegova postrežba, ampak ti radostno gledaš, kako nebeške trume tebi strežejo in čakajo tvojega povelja; zdaj nimaš več nobene skerbi in britkosti za svojega božjega Sina, ampak gledaš na desnici Očetovi. Vse skerbi in britkosti so nehale, od zdaj zanaprej boš najboljši del vživala na vekov veke.

O da tudi nam, tvojim častivcem, pripade enkrat ta najboljši del! Izprosi nam to gnado, sv. Devica! Izprosi nam da enkrat, ko bomo kakor ti tukaj na zemlji delo in molitev pridno združevali in tako zunanje in notranje življenje kakor Marta in Marija zedinjevali, da bomo tudi enkrat kakor ti vzeti v nebeško veličastvo. Amen.

II. pridiga za veliko Gospojnico.

(Marija, pribežališče grešnikov; gov. M. T.)

„Sveta Marija, prebižališče grešnikov, za nas Boga prosi!“ (Lavr lit. 33 v.)
 „Reci jej tedaj, da naj mi pomaga!“
 (Luk. 10, 40.)

Vvod.

„Veselimo se vsi v Gospodu, ker obhajamo praznik na čast blažene device Marije, ktere vnebovzetja se veselé angelji in hvallijo Sinu božjega!“ S temi besedami prične danes sv. katolijska cerkev molitve pri sv. meši. Tega dne veseliti (pa po človeški rečem) se sme Bog Oče sam, ker zamore svoji prelepi hčeri za njene brezštevne zasluge na glavo postaviti najlepšo krono večnega plačila. Veseli se tega dne Sin božji, ker je posadil svojo ljubeznjivo mater prvo ob svoji desnici na sedež svojega veličastva. Veseli se sv.

Duh, ker danes vidi Marijo, svojo deviško nevesto, v vsi njeni svetlobi in lepoti, nevesto, ktere plajšč je solnce, ktere znožje je mesec, in ktere krona je 12 svetlih zvezd. Veselé se ga angelji, ker so prejeli svojo kraljico, in vse trume izvoljenih, ker jim je došla ta sreča, da imajo mater Zveličarjevo pri sebi v nebesih. In vsi nebeščani sterme nad njeno mogočnostjo in lepoto, rekoč: „Kdo je ta, ki vzhaja, kakor jutranja zarija, lepa, kakor luna, zbrana, kakor solnce in mogočna, kakor v boj postavljena vojska?“

Nam nasproti enako veselje ne more nič prav iz serca iti, zakaj, akoravno Mariji nebes in nebesom Marije ne smemo zaviditi, vendar moramo sebe milovati, ker smo na zemlji sirote ostali brez dobre matere. Zdi se mi torej, da danes bolj žalostni spomin kot obletnico za njo obhajamo; in zato, kako se hoče otrok veseliti, kedar mu pogrebci ljubo mater odneso in jo zaveznejo v černe zemlje hladno krilo?

Vendar tudi za nas je dandanešnji dan dan veselja, zlasti, ako pomislimo, da smo grešniki, ter v revah in nadlogah zdihujoči, pa je Marija po besedah sv. cerkve bila priprošnica pri svojem Sinu zavoljo naših grehov. Po tem takem jej smemo reči, kakor je rekla Marta Kristusu: „Reci jej, da naj mi pomaga!“ In da je Marija v resnici naša priprošnica pri Bogu, zlasti da je, kakor jo v litanijah pozdravljamo, pribežališče grešnikov, to vam želim danes z božjo pomočjo dokazati, naj bi kolikor toliko k Marijni večji časti pripomogel, in k njej zavernil vse grešnike v pravo in gotovo zavetje. Začnem v njenem imenu!

Razlaga.

Kedar popotnika huda nevihta z gromom in treskom pod milim nebom zasači, hiti, kar najbolj more, da bi kam pod streho in v zavetje prišel. Lepo se pa tudi zahvali tistim, ki so ga prijazno sprejeli, mu mokre oblačila posušili, ga lačnega in žejnega poživili, in mu trudnemu dali počitek v mehki postelji. — Ali če bi kdo vedel, da ga tolovaji in roparji na potu zalezujejo in si ni noben trenutek svest, da bi ga kje ne zasačili, ga obropali in na tla pobili; ali, ako bi vedel, da kervoželjni volkovi in divje serdite pošasti za njim dervijo, ki ga vtegnejo vsak hip doteči in na drobne kosce raztergati, oh, kaj ne, kako srečnega bi se čutil, ako bi se mu nenadoma kakošne vrata odperle, ga v varno zavetje sprejele in ga otele gotove smerti?

Enako se nam godi grešnikom v duhovnem pomenu. Napadajo nas viharji hudih skušnjav, ki nam jih napravlja peklenska hudoba, zapeljivi svet in naše poželjivo meso. — Zviti in serditi sovražniki, kakor tolovaji, zalezujejo naše duše in iščejo, rjovečim levom enaki, kako in kje bi jih zajeli in usmertili. To so: hudobne strasti, grešne navade, nevarne, bližnje priložnosti. Kam hočemo

torej pred vsemi temi ubežati? kdo nas bo branil in varoval njih serditosti?

Ljubi moji! ne bojmo se jih. Milost božja nam je pripravila varno zavetje, kamor se zamoremo vselej zateči, in kjer se nam vrata gotovo odprejo, če le zaupljivo na nje terkamo. David je prizanesel Nabal, ki ga je razžalil, ker je njegova žena Abigailja za-nj prosila, Adonija se je smerti rešil, ker je za rog pri škrinji zaveze prijel. Ravno tako Bog velikrat grešnikom prizanaša, ker Marija za nje prosi. Marijno preljubeznjivo serce je grešnikom najvarnejše pribežališče. In zakaj? Zato, ker je Marija naša mati. Kakor je namreč Eva imenovana mati vseh živih po telesnem življenji, tako je Marija mati vseh po življenji gnade, uči sv. Rihard. Da je Marija v resnici naša mati, piše sv. Guilielm in pravi: Jezus je naša glava, in vsi pravoverni smo njegovi udje. Ko je pa Marija mati Jezusova postala, je postala mati celega njegovega čudostvarjenega telesa, torej tudi mati slehernega uda posebej. To se pravi: Marija je po rojstvu Sina božjega pripomogla, da smo bili po njenem sinu za nebesa prerofeni. V tem pomenu je Kristus sam na križu viseč Janezu rekel: „Glej, tvoja mati! kakor je Mariji Janeza izročil: „Glej, tvoj sin! S temi besedami je Jezus po razlaganji vseh cerkvenih učencov vse svoje učence, kakor vse tiste, ki bodo po njih va-nj verovali, torej vse kristjane Mariji za otroke zročil. Ako se pa iz tega prepričamo, da je Marija v resnici naša mati, oh, „mati kako bi mogla pozabiti svojega otroka, govori prerok Izaija (49, 15.), da bi ne imela usmiljenja s sadom svojega telesa?“ Ja, kedar že ves svet človeka zaverže, materno serce ga še ne more popolnoma zavreči. Tako tudi, ako že vsi darovi gnade božje grešnika zapuste, Marija ga še ne more zapustiti; ona mu hoče biti zadnje pribežališče. Zakaj, kdaj pač otrok bolj potrebuje materne pomoči, kakor takrat, kedar je v nevarnosti? kdaj bolj njenega čuječega očesa, kakor takrat, kedar se zgubi, ali se kje spodtakne? ali takrat, kedar mu drugi hudobneži kaj žalega hočejo? ali še posebno, kedar otroka kakošna nevarna bolezen napade? Ja, materinska ljubezen je kakor svetilo, ki tudi po noči ne ugasne. Tako in še večo skerb, kakor najboljša telesna mati, ima tudi Marija za vse, posebno pa še za grešnike, ker ti so njeni padli, njeni zašli, njeni zgubljeni in bolelni otroci, ki so njene pomoči najbolj potrebni. Zato jo cerkveni učeniški primerjajo Noetovi barki, v kateri bi bili lahko vsi spokorni pred vesoljnim potopom obvarovani. Primerjajo jo golobici z oljkino vejico, ki je Noetu prinesla veselo upanje, da so vode vpadle. Primerjajo jo z mesti pribežališča, v kakoršne so se v stari zavezi tudi hudobneži smeli zatekati, da so bili smerti rešeni. Vse to pa nam poterdjuje resnico, da je Marija „pribežališče grešnikov.“

Za tega del sv. Herman kliče k Mariji: „O mati božja! ti zamoreš grešnike oteti, in k temu pri Bogu ne potrebuješ drugega priporočila, razun tega, da si mati pravega življenja.“ In v razodenji

sv. Brigiti beremo, da je Jezus Mariji v nebesih te le besede govoril: „O ljubljena mati! ti veš, kako priserčno te ljubim; le prosi, karkoli hočeš, nikdar ne morem tvojim prošnjam kaj odreči.“ Od Marije pa vemo, dokler je na svetu živela, da je bilo njeno najslajše veselje, revežem pomagati, kakor je pokazala v Kani Galilejski. Kdo bi bil pa sedaj njene pomoči bolj potreben, kakor grešniki, ki so največi reveži? Zato jo nagovarja sv. Guilielm: „O mati božja! v revnem svojem stanu, v kterega so me pripravili moji grehi, zaupljivo k tebi pritečem. Ako bi me tudi hotla odpoditi, ti porečem, da si mi nekako dolžna pomagati, ker te cela katoljska cerkev mater milosti božje kliče in časti. — In tvoja usmiljenost še ni nobenega grešnika zaverгла, kateri je k tebi pribežal.“

Pota pa, po kterih se Marija grešnikom pribežališče skazuje, so mnogotere. Nekterim vzhaja, kot jutranja zarija, da jih prebudi iz smertnega spanja, v katero so po pregrešnih sladnostih in hudobijah padli. Drugim se prikaže kot svetlo solnce, ki tame njih serca razsvitli, merzloto do božjih stvari v njih otaja, in jih v ljubezni do Boga ogreje. Zapuščenim, obupnim in slabovernim ponudi svetlo luč, da jih z zmedenih potov obupa in malovernosti vodi na ravno pot trdne vere. Druge navdaja z dobronim strahom, in se jim s strašno resnobo naproti postavlja v svitu svojih čednost in svoje visokosti, da toliko bolj živo občutijo gnjusobo svojih hudobij in nesramnost. — Pa kdo bi zamogel popisati vse te pota? kdo sešteti vse čudovitne prigodbe, pri kterih se je Marija poterdila kot pribežališče grešnikov? Vendar pa naj vam še nekatere zglede povem: Karol, vojvoda Švabski, je bil sin sv. Brigite, ki je pa, ker je bil vojak, tudi po vojaški šegi bolj prosto živel. Ko se mu pa nanagloma smert primeri, je mater močno skerbelo sinovo zveličanje, ker jej je bilo znano njegovo bolj mlačno življenje. Zato se oberne k Mariji z gorečimi prošnjami, da naj jo teh žalostnih skerbi reši in jej stan njenega sina v večnosti naznaniti blagovoli. Še moli, in Marija se jej prikaže, rekoč: Ne skerbi, Brigita, moja prijateljica! duša tvojeja sina se v nebesih veseli. On je bil meni zročen, in zato sem ga na smertno uro otela pred samanovim zalezovanjem in sem pred sodnikom za-nj govorila. Vedi, da nobeden, ki se meni zročuje ne bo zapuščen. Grešnikom sprosím milost, spokornikom pa zadobim moč in stanovitnost.“

Pribežališče grešnikov se je Marija pokazala nad sv. Hieronimom Emilijanom. Ta je v svojih mladih letih pregrešno živel, bil mnogim hudobijam vdan in v svet ves zaljubljen. Bil je vversten med vojnike Benečanske ljudovlade, in potem na nemški meji v taboru Kvar za poveljnika zoper sovražnike izvoljen. Ali sovražniki ga premagajo, vjamejo in v ječo veržejo, kjer ga je kmalu potem čakala smert. V tej nevarnosti se spomni na Marijo, in ker je večkrat slišal od nje praviti, da ona nobenega brez pomoči ne zapusti, se k njej oberne in stori obljubo, če ga reši, da hoče svoje

življenje poboljšati in se ves v Marijino službo podati. Pri tisti priči stopi v ječo Marija, ga verig reši in skozi sredo sovražnikov pelje v mesto Tarbiž. Vsi njegovi znanci, ugledavši ga, se začudijo. On pa gre v cerkev pred Marijni oltar, in ondi obesi verige, v ktere je bil vkljenjen, ter se Mariji priserčno zahvaljuje. Potem pa vojaški stan popusti, se nazaj v Benetke poda in se do smerti Mariji v službo daruje. Pobožno je umerl, in sv. kat. cerkev ga sedaj svetnika časti.

Poglejte Marijino skerb za grešnike tudi še v tej le prigodbi; ki se je v naših časih zgodila z možem, ki morebiti še sedaj živi. Prebival je v Strašburgu bogat Jud, Ratisbone po imenu. Stariši so ga dali izučiti v vsakterem znanstvu, ki ima pri imenitnem svetu veljavo. Njegov bogati stric, ki je bil brez otrok, mu je podaril konje, kočije in dnarjev, in mu je na zadnje tudi vso svojo kupčijo mislil prepustiti. Bil je zaročen z neko nevesto, od ktere je rekel, da je ni lepše, ljubeznjivejše in milejše od nje, ki je bila pa še le 16 let stara. Zato so ženitev še odložili, in sina med tem po svetu popotvat poslali. — Kdor pa ljudi le količkaj pozna, si bo lahko mislil, da taki mladi gospodiči, ki imajo denar in vsega na obilnem, imajo večidel za vero v svojih možganih premalo prostora, če so prav kerščeni. Toliko slabše je bilo še s tem Judom. Na svojem popotovanji pride tudi v Rim. Tukaj so mnogotere okoljščine njegovo sovraštvo in zabavljanje črez kerščanstvo še bolj zveksale. Enkrat, ko zopet po svoji navadi kerščansko vero zasramuje, ga sliši nek pobožen gospod, Büssieres po imenu. Temu pade v glavo, da naj Judu prigovarja, da bo svetinjo matere božje okoli vratu obesil, in vsak dan zjutraj in zvečer znano molitev sv. Bernarda na čast matere božje molil, ki se začne z besedami: Spomni se, o dobrotljiva devica itd. Tako naj sam poskusi, ali je na katoliški veri kaj, ali nič. S prvega se je Ratisbonne temu posmehoval; potem si pa vendar dal vriniti svetinjo, kakor to zapisano molitev, rekoč, da jo bo za norčijo in šalo domu pridši svoji nevesti pokazal. Kakor pa se je branil, mu je vendar zoper lastno voljo una molitvica večkrat prišla na misel in nehoté jo je moral izgovarjati v svojem sercu.

Živel je tisti čas v Rimu sloveči pobožni Francoski minister Ferronays. S tem je hil uni Büssieris znan, ter mu je od Ratisbonna povedal in ga prosil, da naj za-nj moli. To mu minister tudi obljubi, in zraven pristavi: Povem ti naprej, da se bo ta mladeneč spreobernal. Drugo jutro gre minister k sv. meši, in zvečer tistega dne nanagloma umerje. Dva dni potem gre Büssieres v cerkev sv. Andreja poskerbet za ministrov pogreb. Gredé ga sreča Ratisbonne, in se mu na sprehod pridruži. Ko pa Büssieres gre v žagrad, stopi pred tem mladeneč v cerkev, da bi jo ogledal. Iz žagrada pridši najde mladence pri vходу majhne kapelice klečati in obraz je imel z rokami pokrit. Büssieres ga nagovori, ga terka na ramo — pa le

ni odgovora. Potem ga prime za glavo in ga vidi silno objokanega svetinjo kuševati. In prva beseda, ki jo je spregovoril, je bila: „Oh, kako je ta mož za me molil!“ — mislil je rajnega ministra, kterega še poznal ni. Potlej pa jame pripovedovati, kako da je na enkrat v cerkvi ves nemiren postal, da cerkve ni več videl, in le iz kapele mu je neka svitloba zasijala, in v sredi te svitlobe je videl devico Marijo, veliko, vso veličastno in polno milobe. V tem trenutku pade na kolena, in na enkrat ga spreleti najgorečnejša želja, da hoče biti kristjan. Vse tame, pravi, so padle spred mojih oči, in od vsega sovraštva, ki sem ga imel do kerščanstva, nikjer več ni bilo sledu. Dobil sem globok pogled v katolijske resnice, akoravno nikoli nobenih katolijskih bukev nisem bral. — Z malo besedami: Ratisbonne se je dal kerstiti, in ker svoje neveste ni mogel preveriti, se jej je za vselej odpovedal, ter postal mešnik, ki še sedaj živi v zgled pobožnosti in si veliko prizadeva s spreobračanjem Judov v katolijsko cerkev. (Alb. Stolz Kalender.)

Ljubi moji! kdo bi pri tacih prigodbah ne spoznal, da je res Marija pribežališče grešnikov? Kdo bi se jej, če tudi z butaro grehov, z zaupanjem ne približeval? Le obrišimo si solze, in potolažimo se; zakaj ker nam Jezus v svoji pravičnosti ne more, to nam Marija v svoji ljubezni zamore pomagati, pravi nek cerkven učenik. Marijnih častivcev satanovo oblast ne zmore, Marijnih prijateljev ni v peklu, tacih namreč, kterim je ona, ki jo časté, ob enem tudi zgled njih življenja. Nikakor pa si tega upanja ne morejo delati terdovratni grešniki, ki se prederzno starajo v svojih hudobijah in pravijo z besedami v Jobovih bukvah: „Idi od nas, kaj se mi pečamo za znanje tvojih potov!“ (21, 14.)

S k l e p.

Živel je pred malo časom v Veroni pobožen duhoven, ki je Marijo posebno častil. Imel je navado, da je vsako jutro na vse zgodaj šel v cerkev najprej molit presv. rešnje Telo, potem pa je šel k oltarju matere božje še njo počastit. Kolikokrat mu je kakošna potreba zelo ležala pri sercu in se je v cerkvi samega mislil, so ga slišali pred velikim oltarjem tako le moliti: „Gospod! Gospod! stori mi to milost, daj mi to gnado, saj veš, da je potrebujem. Če mi jo pa ti odrečeš, bom šel pa k materi, in svest sem si, da mi jo bo ona prosila!“

Oh, sveta priprostost, pa tudi čudna modrost! Marijo je ljubil, kakor svojo mater, je pa tudi ko dragi Marijni sin srečno v Gospodu zaspal. (Schlör.)

Kristjani! z enakim otročjim zaupanjem toliko bolj mi grešniki k njej hitimo, in objokujemo pri njenih nogah vse hudobije, s kterimi smo serce njenega božjega sina žalili in ranili. In gotovo, kakor vsem in vselej, tako bo Marija še nam naše pribežališče. Oh,

ako bi mogel svoj glas povzdigniti, da bi se križem svet razlegal, drugega bi ne pridigoval, kakor samo te besede: Ljubi moji! dajmo grehu slovo in pribežimo k Mariji; posnemajmo njene čednosti in priporočujmo se tej milostni materi! — In preverjen sem, če bi to vsi slušali, bi se tudi vsi zveličali. Ker pa teh besed ne morem križem svet oznanovati, jih toliko bolj vam na serce položim, in še to le k sklepu pristavim: Bodimo vsi skup na tem svetu dobri Marijni otroci, da se bomo še v večnosti pri njej, kakor pri svoji mili materi, vekomaj veselili! Amen.

Pridiga za XIV. pobinkoštno nedeljo.

(Dvojna služba; gov. A. Žl.)

"Nihče ne more dvema gospodoma služiti."
(Mat. 6, 24.)

V v o d.

Človek bi skoro ne verjel, da se nahajajo ljudje, ki v Boga verujejo in s tem spoznajo, da je on najvišje in najbolj popolno bitje, ki pa hočejo biti vendar v mnogoterih rečeh modrejši, kakor on. Tako je Bog po svojem Sinu naznanil, da je nemogoče Bogu in svetu ob enem služiti, in vendar je veliko kristjanov, ki si prizadevajo to dvojno službo ob enem opravljati; deloma nočejo od Boga in od sv. vere popolnoma odpasti, na drugi strani pa tudi ne posvetnosti se odpovedati. In vendar nas pamet uči, da se to dvoje združiti ne da, ravno tako malo, kakor tema in luč, noč in dan, kakor ogenj in voda, kakor vroče in merzlo, kakor černo in belo. — Dva gospoda si torej prizadevata človeško dušo za se pridobiti; oba hočeta, da bi njima duša služila; le način, kako naj jima služi, je različen; da bi si jo tem bolj na se priklonila, obljubujeta svoje plačilo; pa tudi v tem, kaj obljubujeta in kako svojo obljubo spolnujeta, sta si različna.

Zato mora duša, ker obema ob enem ne more služiti, dobro prevdariti: ktero službo si bo v svoj blagor izvolila, ali službo Gospodovo, ali pa službo posvetno.

Ker sleherna duša stoji pred to volitvijo in ker je od te odvisna naša časna in večna sreča, zato premislimo danes

a) sveto službo,

b) posvetno službo. Pripravite se!

I. del.

a) Pred vsem se moramo sporazumeti, kaj da pomeni sveta služba.

S tem hočem toliko reči, kakor služba Gospodova, v nasprotju s službo tega sveta, ktera se v slednji versti skazuje hudobnemu duhu; zakaj Gospod Bog in satan „vojvoda tega sveta“ sta si največja sovražnika in si vsak po svoje prizadevata ljudi v svojo službo pridobiti. — Že ljudje na zemlji so eden od družega odvisni, eden drugemu strežejo, eden družega poslušajo, eden drugemu pokorščino skazujejo, tedaj se mnogoteri ravna po volji svojega višjega, bodisi, da se mu hoče hvaležnega skazati, ali pa, da od njega kakacega plačila pričakuje. Koliko bolj smo to vsi dolžni nasproti Gospodu Bogu, ker smo od njega popolnoma odvisni, ker smo vsi njegovi otroci, ker imamo le od njega plačila pričakovati. Ker je Bog naš najboljši oče in največji dobrotnik, zato moramo pa tudi mi vse svoje dušne in telesne moči njemu darovati in se vselej tako obnašati in tako živeti, da ga ne bomo razžalili. Ako hočemo biti popolnoma srečni, moramo biti njegovi zvesti služabniki. K temu nas naravnost spodbuja sv. pismo stare in nove zaveze ko pravi: „Služite Gospodu z veseljem“. (Ps. 99, 1.) In Zveličar govori: „Gospoda svojega moli in njemu samemu služi!“ (Mat. 4, 10.) Sveta služba (Gospodova) tedaj obstoji v tem, da vse delamo za čast božjo in za zveličanje svojih duš, da Gospoda Boga ljubimo in mu vse svoje moči darujemo.

b) Ako smo pa sklenili, v to sveto službo stopiti, se moramo vprašati, kaj Bog od nas tirja? Poglavitno on tirja od nas, da naj njegove zapovedi spolnujemo. In to on zahteva s tako resnobo, da nam pri vsakem velikem prestopku (prostovoljnem) s svojo jezo, da, celo z večnim pogubljenjem proti; to zahteva s tako resnobo, da moramo ves čas svojega življenja, kakor v mladosti, tako v starosti njegovo voljo spolnovati ter je ne zanemarjati; zahteva s tako resnobo, da moramo, če bi se nam tudi težko zdelo, njegova povelja spolnovati, celo vse svoje moči žertvovati ter tako po njegovi volji živeti. Moja volja ti mora več veljati, kakor pa tvoja, zakaj „jes sem Gospod, tvoj Bog.“ (Exod. 30.)

Žalibog pa se zgodi, da človek mnogokrat njegovo voljo prestopi. Zato pa Bog odločno tirja od nas, da se moramo za vse prestopke pokoriti. „Ako ne bote pokore delali — govori po svojem Sinu — se bote vsi vkup pogubili.“ (Luk. 13, 3.) In po svojem preroku govori: „Spreobrnite se k meni iz vsega svojega serca s postom, z jokom in z žalovanjem; raztergajte svoja serca in spreobrnite se h Gospodu Bogu.“ (Joel 2, 12.) Žalovati moramo nad svojo nepokorščino, nad svojo terdovratnostjo; kolikor večji so bili naši grehi, toliko obilnejši naj bodo spokorne solze in žalost nad grehi naj bo tako velika, da bo tako rekoč serce razkrušila.

Pa še več Bog zahteva od nas, ako v njegovo sveto službo stopimo; da se namreč svetu odpovemo ter ne ljubimo posvetne ničemernosti bolj, ko njega. „Ne ljubite sveta — pravi sv. pismo — ne tega, kar je v njem; ker kdor svet ljubi, v tem ni Očetove ljubezni.“ (1. Jan. 2, 15.) In na drugem mestu (Luk. 14, 33.): „Kdor se ne odpove vsemu (svojemu premoženju), ne more biti moj učenec.“ On zahteva, da se moramo odpovedati vsej posvetnej slasti, vsemu posvetnemu razveseljevanju, da bi se ne pogreznili v greh. „Gorje vam — kliče po svojem Sinu — ki se zdaj smejete, zakaj vi bote žalovali in jokali.“ (Luk. 6, 25.) On tirja, da se zderžimo vse mesenosti, in se zoper slabo nagnenje bojujemo; ker to je — piše apostelj (1. Tes. 4, 3—5.) — volja božja, vaše posvečenje, da se zderžite nečistovanja; da vsak vas ve svoje telo ohraniti v svetosti in časti, ne po gnanji poželenja, kakor neverniki, ki Boga ne poznajo.“ On tirja od nas, da naj se odpovemo nezmernemu vživanju jedi in pijače. „Varujte se, — govori pri sv. Luku (21, 34.) — da vaša serca ne bodo preobložena v požrešnosti in pijanosti.“ On zahteva od nas, da naj se pred svetom ponižamo, naj nič ne hrepenimo po časti pred ljudmi in sebe imamo za manjše, kot druge. „Kteri je večji med vami, naj bo, kakor manjši in prednik, kakor služabnik.“ (Luk. 22, 26.) in „kdor se povišuje, bo ponižan.“

Bog celo od nas zahteva, kakor bi bil naš sovražnik, ne pa naš ljubeznjivi Oče, da moramo na svetu terpeti in vse križe, ki nam jih pošilja, voljno prenašati. Zato pošlje, da bi nas poskusil, en križ za drugim; zdaj stisko, zdaj sušo, zdaj točo, zdaj povodenj, zdaj vojsko zdaj lakoto in tiste, ki ga preserčno ljubijo, mnogokrat najbolj tepe. Pa ravno na tem hoče spoznati, ali smo njegovi zvesti služabniki, če bomo voljno terpeli. „Kdor hoče za menoj priti, — govori Gospod — naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.“ (Mat. 16, 24.) To je pravo znamenje služabnika božjega, ako v terpljenju ne godernja, kakor apostelj (2. Kor. 6, 4.) piše: „V vseh rečeh se skazujmo božje služabnike v velikem poterpljenji, v nadlogah, v potrebah, v stiskah . . .“

c) Glejte kristjani, kako terdo nas derži Gospod Bog v svoji službi; in še celo zahteva, da naj za vselej v njegovo službo vstopimo. Ali si se pa ti kristjan tudi res odločil za njegovo sveto službo? Ali si ti pri volji, njegove zapovedi natanjko deržati; če si jih prestopil, ostro se pokoriti; pregrešnemu veselju se odpovedati in poterpežljivo vse križe sprejemati in prenašati? — Kot kristjan odgovoriš: Da! Gospodu Bogu hočem služiti, dokler bom živel.

Tisočkrat blagor tebi, ako ostaneš pri tem sklepu!

Le ozri se na tiste izvoljene, ki so se že s tega sveta ločili, pa so prej zvesto Bogu služili! Le berimo življenje svetnikov! Že na tem svetu so bili srečni, se ve da ne v očeh posvetnjakov;

toda srečni, nepopisljivo blaženi v Gospodu. Osvobodili so se od tistih strasti, ktere serca posvetnih ljudi tako zelo vznemirjajo in jim zmir življenje grené. Vedno so bili zadovoljni z osodo, ktero jim je previdnost odločila. Mir dobre vesti jim je vse dneve sladil. Celo dnevi britkosti, nadloge in pomanjkanja so se jim posladili z neomahljivim zaupanjem v Boga.

In kaj imamo zdaj? Le povzdigni svoje oči k nebu in poglej kako plačilo jim je Bog po zvesti službi podelil! Le poglej, kaj je tudi tebi obljubil. Ko pride ura, da te bo Gospod iz tvoje službe poklical, boš tudi ti zaslišal blage besede: „Pridi, dobri in zvesti hlapec; ker si bil v malem zvest, te bom érez veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda!“ (Mat. 25, 21.), pridi in posedi kraljestvo, ktero ti je od začetka pripravljeno; pridi in raduj se in veselja poskakuj, zakaj tvoje plačilo je obilno v nebesih! (Mat. 5, 12.) pridi in zasadi tron v nebesih, sprejmi krono večnega veličastva!“

Glej, neizrekljivo veliko je plačilo, s katerim Bog svoje zveste služabnike plačuje na vekomaj. Kdo bi se ne odločil za to sveto službo, ki tako plačilo ponuja, seobno če še pomisli nasproti posvetno službo, ki s élovekom vse drugače ravna?

II. del.

a) Kaj pa je posvetna služba? Ta pomeni toliko, kakor mamonu služiti, hrepeneti po bogastvu in zloznem življenju, sploh preveliko skerb imeti za časne, minljive reči. Kdor svetu služi, ne išče najprej božjega kraljestva in njegove pravice, ampak pred vsem pozemeljskih zakladov, ne ozirate se na to, ali dospe do njih po pravični ali krivični poti.

Posvetnež se navzame posvetnega mišljenja, opravičuje posvetne nauke, spreminja svoje nazore, kakor mu ravno boljše kaže, kaj rad plašč po vetru obrača. Naj bo resnično ali krivično, pošteno ali goljufno, ali hinavsko — vsega se poslužuje, samo da svoje sebične namene doseže.

Kakošna da je ta služba, kaj da je svet, to nam pa ob kratkem najboljše pove sv. Janez (I. 2, 16.) ko nas svari rekoč: Otročiči moji, ne ljubite svetá . . . ker vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje oči in napub življenja, kar ni iz Očeta, ampak iz sveta.“ Zato po pravici vpraša sv. apostelj Jakob (4, 4.): „Ali ne veste, da je prijateljstvo tega sveta sovraštvo do Boga? Kdorkoli tedaj hoče biti prijatelj tega sveta, postane božji sovražnik.“

b) In še bolj se bomo tega prepričali, ako še posebej pomislimo, kaj brezverni, spačeni svet od svojih služabnikov tirja in kakošno plačilo jim daje.

Na videz je vse, kar svet ponuja in uči, za počutnega éloveka silno vabljivo, vse se mu kaže v lepi luči ter zna zakrivati

škodljivi strup. Svet kliče človeku: Ne bodi tako boječ za voljo spolnovanja božjih zapoved, ne misli naplačilo, ali kazen v drugem življenji; saj ni Boga, ni večnosti, ni sodbe, ni nebes, ni pekla. Kdo — tako uči brezverni svet, kdo je tje pogledal v tisti pekel, ktereга lahko vernim ljudem le v strašilo tako grozno opisujejo? Kdo je že videl dušo iz umirajočega iti, da bi tiste kazni nastopila? kedaj je še kaka duša iz večnosti prišla, da bi nas o tistih kaznih poučila? To so vse prazne kvante, vse nespamet; zatorej le živi po svojem nagnenji, nasituj vse želje svojega serca in ne daj si, ne zмене se za tista povelja, ki jih lahko vernost „božje postave“ imenuje, življenja greniti.

In kaj pravijo brezverneži, ki svetu služijo o pokori za storjene grehe? Ker ne verujejo v Boga in njegove zapovedi, zato nočejo tudi nič slišati o grehu. Posvetneži ne poznajo nobenega greha ošabnosti in napuha, nobenega greha krivičnosti, goljufige in odtije, nobenega greha mesenosti in nesramnosti, nobenega greha nevoščljivosti in zavidnosti, nobenega greha nezmernosti in pijanosti, nobene jeze in sovraštva, nobenega greha postopanja in lenobe — zato nočejo tudi nič vedeti o spreobnjenju in pokori. Delajo greh tolikrat, kolikrat se jim priložnost ponudi, kolikrat jih spačena natora k temu nagiblje; živijo naprej v grehu, vest jim je oglušila; se ne obernejo k pokori, ker se jim zdi preterda, z eno besedo: Posvetneži žive in umro v grehu.

Ravno tako malo, kot o pokori, hoče svet o zatajevanji vedeti. Tukaj vživaj, tukaj so veseli življenja, tamkaj nimaš nič pričakovati, tako uči svet. Le tukaj se verzi radosti in veseliam v naročje, tu si poslajšaj dneve, s smertjo je vsa slast pri kraji. Zbiraj zaklade, gerni vkup premoženje, da boš složno lahko živel, o nebeških zakladih sanja le neumnež; jej in pij, dobro se imej — govori svet z evangelskim bogatinom, nič ne odreci svojemu sercu, svojim ustam, svojemu mesu, kar te veseli, da ne boš zastoj na zemlji živel. To je tvoj namen, zato si na svet rojen.

In o terpljenji, o voljnem prenašanji neštevilnih britkost, kaj govori brezverni posvetnjak? To ima on za neumnost. Kdo bo — pravi svet — tako nespameten, da bo križ prevzel? Kdo ne bo križa proč vergel, kateri mu življenje greni? Kdo bo tako lahko veren, da bo človeku iz terpljenja, če ga voljno prenaša, kaj dobrega vzrastlo? Ne, to je prava modrost in previdnost varovati in izogibati se terpljenja ter iskati blagostanja.

Če se svet tako prikupuje človeški počutnosti, če ga k vsemu vabi, kar serce razveseljuje in ga od vsega odvrta, kar se človeku teško in zoperno zdi, — ali ni potem zelo zapeljivo v posvetno službo stopiti?

c) Toda le vprašajmo, kakošno plačilo daje svet za ves mamon, ktereга človeku ponuja? Kaj daje v časnosti, kaj v večnosti?

Skušnja uči, da svet vse svoje služabnike nesrečne dela. Posvetneži so podobni tistim nespametnim brodarjem, ki so se po čarobnem petji povodne deklice Loreley-e dali zapeljati, da niso pazili, na nevarni vertinec vode Rene in so se vsi potopili. Tako tudi svet očara in preslepi svoje služabnike, jih na potu pregrehe zmir dalje žene, dokler se zgrudijo v brezno ter žalostno končajo. Koliko posvetuežev mora to poskusiti! Posvetna služba prinese tudi dosti skerbi in truda in grenkosti; pa vsled zapravljivosti pahne tudi v revščino in bolezen. In hiša, ki je zidana na pesek, se pri prvem viharji podere; tako si je marsikteri zgernil po krivični poti veliko premoženje, dosegel visoko službo in posvetno čast — ali maščevalna pravica se vzdigne in v enem hipu popiha, kar je on s tolikim trudom skupaj spravil. In ktera, sveta ali posvetna služba pripelje človeka pred sodbe, v ječe, na vislice?

In kakošno plačilo sme upati posvetnež, če smert poterka na duri? Kakošno upanje svet daje človeku za večnost, v katero ob smertni uri veruje? O kristjan, nobenega upanja, nobene tolažbe nima svet za svoje služabnike. Tukaj je meja, tu zapusti on vse, ktere je dozdej slepil. Nesrečni posvetnež mora obupljivo iti v večnost, na katero ni veroval, mora pred sodnika, kterega se ni bal; mora pred Boga, kteremu ni služil, mora v pogubljenje, za katero je živel. Da! v večno pogubo. Le kratko je posvetno veselje terpelo, a kazen je zdaj večna. V posvetni službi je vžival dobro v življenji, zato zdaj terpi. To je plačilo posvetne službe.

Sklep.

Zdaj spoznamo, kaj ima človek od svete, kaj pa od posvetne službe. Zato naša volitev ni težka. Svetu se hočemo odpovedati in Bogu samemu služiti. Zakaj tudi nam veljajo besede preroka Elija: „Kako dolgo bote še omahovali na obe strani. Če je Gospod vaš Bog, njemu služite, če je pa Baal, pa njega sledite! (3 kralj. 18, 21.) Svojega serca razdeliti ne moremo, zato nam ne ostane drugega, kakor da ga popolnoma Bogu darujemo, tem rajši, ker vemo, da ga edino le on zamore tu in tam osrečiti. Amen.

Ogovor udov bratovščine vednega češčenja sv. rešnj. Telesa.

(Kaj deli najsv. zakrament oltarja? Spisal in govoril A. Žl.)

„Kdor je moje meso, in pije moje kri, ostane v meni in jes v njem . . . in jes ga bom obudil poslednji dan.“

(Jan. 6, 57, 55.)

(Konec.)

Kar ima kristjan dobrega nad seboj, zato se ima sv. rešnjem Telesu zahvaliti. Sv. rešnje Telo je moč slabotnim, zdravilo dušnoranjenim, smertnobilnim zadnja popotnica. Telo Gospodovo je, ki zdrave razveseljuje, žalostne tolaži, in varuje umirajoče. Tako nas uči sv. vera. Ali nas že to ne spodbuja, da hitimo k temu studencu življenja in zajemamo tamkej hladilne vode, ker smo toliko potrebni pokrepčevanja!

Le pogledimo v svoje serce! Kako smo slabotni, ako hočemo po poti čednosti hoditi! Mi sicer ljubimo, kar je prav in dobro, pa vendar storimo hudo, katero mnogokrat nočemo. Zmir delamo dobre sklepe pa jih ne spolnujemo, danes objokujemo svoje grehe, jutri jih pa zopet storimo. Vse bi boljše postalo, ako bi se vredno obhajali. — Naše serce je tako spremenljivo; nad vsem skoro ima veselje, le nad Bogom ne, vsega se oklepa, le Boga ne, zmir po čem hrepeni, le po Bogu ne, in zato ne najde pokoja. Vse bi bilo boljše, ako bi nebeško hrano prav vzivali. — Tako malo je usmiljenja, tako malo bratovske ljubezni, tako malo miru in zastopnosti med ljudmi; tako terdoserčni smo, tako sebični, tako nespravljivi eden do drugega . . . Zakaj je tako malo sreče v rodovinah? Kjer bi imela ljubezen vladati, se šopiri le sovraštvo in razpor; sv. zakon postane mučeništvo, sinovi zdivjajo, hčere hitijo za pregrešnimi vešami; oče žalosti hira, mati toči grenke solze zavoljo spačenih otrok . . . O vse bi boljše postalo, ako bi ljudje hiteli pomoči iskat k tabernakeljnu, okrepevat se z angeljskim kruhom!

Kolikor bolj se ljudje odtegujejo zlatim žarkom solnca pravice v sv. tabernakeljnu, kolikor bolj opuščajo vredno češčenje in prejemanje nebeškega kruha, toliko bolj ljubezen in pobožnost umira in se med njimi razširja mlačnost in popačenost in greh in reva in nadloga. — Zato se mora sedanji svet sramovati, ako se ozre na spoznavalce in mučence prvih vekov kerščanskih. Mi vidimo, kako možje in žene, starši in otroci, mladenči in device zavoljo svoje vere z veselim obrazom hitijo na morišče pod nož ali na gromado. Kaj jim je dalo tisto nadčloveško moč, tisto nepremagljivo zvestobo v veri, tisto notranjo tolažbo, tisto stanovitnost med groznimi mu-

kami? Nič drugzega, kakor kruh močnih, nebeška mana. Zedinjeni z močnim Bogom, so bili tudi tako močni, da so očeta in mater, brate in sestre, ženo in otroke, prijatlje in znanca . . . da, lastno življenje za-nj žertvovali. Ne oni, so prav za prav bili, ki so se bojevali, ampak Kristus se je v njih bojeval, ker je on v njih živel. — Če je pa Zveličar v tem zakramentu naša moč in življenje, deli nam on tudi:

3. Neumerjočnost, ker prejmemo večnega Boga.

Gnada tega sv. zakramenta, glejte predragi se ne razteza samo na to življenje, ampak še celo v večnost. Kristjan se tukaj vdeležuje neminljivega življenja. Tega nas Kristus sam uči: „Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje in jes ga bom obudil poslednji dan.“ (Jan. 6, 55.) Pa kako življenje prav za prav misli Zveličar? Življenje duše ali telesa? Ali bi naša duša nehala biti, umerla, brez te hrane? To ne. Ali bodo duše tistih nehale biti, ki brez vere, v grehah umerjo? Tudi to ne. Vekomaj bodo ostale, ali pravega, blaženega življenja v Bogu, ktero je Kristus odperl, tega ne bodo prejele. Hudiči tudi živé in ne bodo nikoli nehali in po pravici se njih nesrečno življenje s smertjo primerja. Če tedaj od življenja duše govorimo — pravi sv. Krizostom — moramo tisto veličastno, neizrekljivo življenje razumeti, ktero v nebesih pričakujemo.

S prejšnjimi besedami Kristus zaznamnuje življenje telesa. „Obudil ga bom“ se reče le o truplu umerlega. Naša telesa bodo sicer, če tudi vredno prejemamo telo in kri Gospodovo, še umerla in v zemlji trohnela; ali v grobih ne bodo ostala vekomaj, ampak bodo zopet obujena in v neumerjočo natoro spremenjena.

Ker smo po sv. kerstu udje Kristusovi postali, se spodobi, da bomo, kakor on, naša glava, tudi veličastno vstali. (Rom. 6, 8.) Po sv. zakramentu oltarja zadobimo pravico vstajenja, sv. obhajilo tako rekoč pripravi neumerjočnost naših teles; ono vzdržuje, goji in živi pri sv. kerstu prejeto kal neumerjočnosti v našem mesu. Z veličastnim vstajenjem je pa že združeno večno, blaženo življenje. „Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj! (Jan. 6, 19.) Zato po pravici tridentinski zbor ta za zakrament imenuje „zastavo našega prihodnjega veličastva in večnega življenja.“

Sklep.

O drago mi ljudstvo slovensko! Jes sem tebi nepoznan in ti meni, a ta resnica ostane za oba ista, da v tej skrivnosti ljubezni moramo, ti in jes, iskati svojega zveličanja! — „pridite torej vsi, ki se trudite in ste obteženi, in on vas bo poživil.“ (Mat. 11, 28.) Pridite vsi, ki vas grehi težijo, ki v slabostih stočete, ki ste z nadlogami in bolečinami obteženi, on vas bo razvedril in vašim dušam moč in veselje svojega blagora podelil. Saj derži roke razpete, da bi nas kot zgubljene otroke objel ter naše ranjeno serce

ozdravil. Njegove nezmerne ljubezni le nikoli ne poplačujemo z ne-hvaležnostjo, ne odvrčujemo njegovega usmiljenja od sebe, da bi to hrano, v kateri ga nam deli, zanemarjali. V tej čudežni skrivnosti je zapopadeno vse naše odrešenje in vse naše pričakovanje. To je studenec, ki nas opira vseh hudobij, moč božja, ki naše duše poživlja in po njej Kristus v našem umerljivem telesu zasađi neumerljivo seme, katero bo vsklilo ob dnevu vesoljne sodbe. V tej skrivnosti vidimo vzhajati zarijo našega vstajenja in v tej skrivnosti bodo enkrat vsa naša zla imela svoj konec. Ker naši grehi, naši boji, naše slabosti, naše solze, naše hrepenenje se bodo po njej končale in jih več ne bo. S svetim Bogom, z močnim Bogom, z večnim Bogom zedinjeni, bomo čez greh in smert in grob obhajali zmago. „Kdor je njegovo meso in pije njegovo kri, bo živel vekomaj.“

Ó Gospod in Bog, Jezus Kristus bodi milostljiv svojemu ljudstvu! Sprejmi naše slabo češčenje. Usliši tiste, ki k tebi kličejo, pokrepčaj vse, ki svoje grehe objokujejo in se bližajo k tvojemu oltarju. In če smo tako mlačni, ne serdi se nad merzloto naših senc, vžgi ti v njih ogenj nebeške ljubezni. Odpusti tudi tistim, ki te dosti ne poznajo in ne časté in bodi nam vsem v tem čudežnem zakramentu vedno sveti, močni, živi Bog, da nas vse pripelješ k večnemu življenju. Amen.

Pridiga za cerkveno žegnanje ali pridiga ob somnjih.

(Danes je žegnanje pri naši cerkvi; kako nam ga je obhajati?
Gov. A—st)

„Danes je ti hiši zveličanje došlo.“
(Luk. 19, 9.)

V v o d.

Vsako mesto in vsaka vas, ki svojo cerkev ima, obhaja cerkveno žegnanje. Kaj pa je to: cerkveno žegnanje. Odgovor: cerkveni pomen te besede je popolnoma zgubljen, in ko bi sto ljudi skupaj bilo, in jes bi jim rekel: Danes je pri vas cerkveno žegnanje, jes bi hotel staviti kaj, da še deset med njimi jih ni, ki bi mi vedeli pravi odgovor na to dati. — Cerkveno žegnanje, si mislijo nekteri, je praznik, ob katerem se ljudje ofertno oblačijo in si boljši jed in pijačo privoščijo; je praznik, ob katerem se ljudje vpijanijo, in pregrešnemu poželenju strežejo, je praznik, ob katerem na noč fantje nespodobne pesme prepevajo, vriskajo, se pretepajo, da koga dobro

natolčejo ali pa še clo ubijejo. Ta le napčni zapopadek, ljubi moji! bi vam jes rad iz glave izbil, in zato vam bom ob kratkem razložil, kaj je to: cerkveno žegnanje, in kako nam je ta praznik obhajati.

I. del.

Skor 300 let so bili kristjani zavoljo Jezusove vere preganjani in morjeni, in ni jim bilo pripuščeno, da bi si bili hiše božje, cerkve, zidali, da bi bili v njih svojega Boga molili. Ob času preganjanja so službo božjo opravljali po skrivnih keydrih, po njivah, puščevah berlogih in jamah, ki so si jih bili zunaj mesta izkopali, in grobi marternikov so bili njih oltarji.

V četertem stoletju po Kristusu je cesar Konstantin Veliki Jezusovo vero na se vzel, in zdaj je nehala preganjanje kristjanov, in kerščanska cerkev je začela mir in pokoj uživati. Vsi kristjani, kar jih je dozdej zavoljo Jezusove vere po ječah zdihovalo, so bili izpuščeni. Vsi so smeli po vsem Rimskem cesarstvu nedeljo praznovati in posvečevati, katero so že od časov aposteljnov kristjani namestu sabote posvečevali; vsi so smeli tudi druge svoje praznike obhajati. Neizrečno veseli so bili kristjani, da so smeli očitno svojega Boga častiti. Cesar Konstantin je zlo skerbel za sveto vero in tudi za unanjo čast božjo. Ne le pripuščenje je kristjanom dal cerkve zidati, ampak tudi z denarji jim je obilno pomagal. Iz hvaležnosti do Jezusa, kateri mu je bil v vojski čudno moč dal, je zapovedal Jeruzalemu na gori Kalvariji lepo cerkev sezidati. Namesti Jeruzalemskega tempeljna, — tega edinega tempeljna, v katerem se je v starem testamentu pravi živi Bog molil — je zdaj po vsem svetu neizrečeno veliko cerkev zidovje pomolilo, da se je Bog v njih častil, in božja beseda oznanovala. Od velicih trum ljudi spremljani so hodili škofje po vseh krajih sezidane cerkve v službo božjo posvečevati, in v nobeni cerkvi se ni smela posebnal služba božja opravljati, dokler ni bila od škofa posvečena.

V teku časov so vaši pobožni predniki tudi to le častitljivo cerkvico sezidali, in jo vredno prebivališče najvišjemu pripravili. Ko je cerkvica dodelana bila, so prišli škof, in so jo po cerkvenih postavah v hišo božjo posvetili. In ravno danes obhajamo spomin tistega dneva, ko je bila ta le cerkev posvečena. O ko bi vi mogli v duhu nazaj gledati, kaj se je godilo ta dan, kterega spomin danes obhajamo! Kakošno veselje so občutili mladi in stari, ko so prvič zapeli zvonovi te cerkve, ko so prvičrat stopili v novo posvečeno hišo božjo, ko se le prvičrat opravila tukaj daritev sv. meše, in je Jezus tukaj, kakor nekdej v Cahajevi hiši ostal. — Gotovo je takrat vsak občutil, kar je občutil kralj David, ko je navdušen prepeval: „Kako ljubeznjive so tvoje prebivališča, o Gospod voj-skinih trum!“

Zdaj lahko veste pomen današnjega praznika. Danes je pri nas žegnanje, to se pravi: Danes obhajamo spomin tistega dneva, ko je bila ta le cerkev v hišo božjo posvečena; tistega dneva, ko je naš Gospod in Zveličar pervikrat tukaj ostal; tistega dneva, ko si je Bog to hišo za svoje prebivališče izvolil.

Zares, dan, ob katerem je zidanje, od človeških rok postavljeno, v tako veliko čast povzdignjeno bilo, naj bo svet, vesel dan za vsakega kristjana. Ne le v cerkvi, ampak tudi doma se smete veseliti. Saj je že stara navada, da današnji dan boljši jedi pridejo na mizo; tako je prav! le uživajte jih, in veselite se, to da s sv. aposteljnomo pristavim: „To pa ja veste, kaj se pravi, veseliti se v Gospodu. Veselje v požrečnosti in pijanosti, v živinski poželjivosti, v plesu in hrušu, v razuzdanosti in ponočnem razsajanji je veselje v hudiču in ni veselje v Gospodu. Bog je moja priča, da sem vam po kranjsko to na vest položil, in vas svaril — in Bog bo vaš sodnik, če moje svarjenje zaničujete.

II. del.

Da si bote pa moje svarjenje toliko bolj k sercu vzeli, naj vam povem še prigodbo, zavoljo ktere me že cel teden velika žalost obhaja. Saj smo vsi skupaj — ena duhovna družina — in veselje in žalost bi imeli med sabo deliti, in moje serce bo vendar morebiti nekoliko polajšanja našlo, če bo le ena ali druga duša milovala dobrega moža, s katerim so gerdi nehvaležniki tako neusmiljeno delali.

Ta dobri mož, od kterega vam pripovedujem, je meni — že od mojih otročjih let — največi dobrotnik; še bolj, kakor moji lastni starši, je za me skerbel; njemu se zahvaliti imam, da sem mešnik, in nikoli ga ne morem zadosti ljubiti. On je bil gola dobrotljivost, to sem skusil jes, in z mano še mnogi drugi.

Bil je bogat in imeniten gospod, živel je poprej v mestu, pa iz ljubezni do svojih podložnih, kterih je veliko imel, si je dal na deželi — v neki vasi — hišo sezidati, da bi tako zmiraj v sredi med svojimi podložnimi biti zamogel, ki jih je priserčno ljubil. Tudi dobri kmetje so ga ljubili; vse je pomagalo hišo zidati, in veliko veselje je bilo v vasi, ko je hiša dodelana bila, in je gospod se vanjo preselil, da bi med svojimi podložnimi za zmiraj ostal. Še bolj kot poprej se je zdaj skazoval kot dobrotnik in oče celi soseski. V vsaki nadlogi, v vsaki potrebi so se ljudje k njemu obrnili in sleherni je ob vsaki uri, še clo po noči smel k njemu priti, in je našel tolažbo, svet in pomoč. To so ljudje tudi spoznali. Vsako leto so dan, ob katerem se je gospod v voje stanovanje preselil, kot dan slave in veselja obhajali. S časoma pa se je to spremenilo. Največ jih je pozabilo njegovo ljubezen in njegove dobrote, in le malo jih je še bilo, ki so tisti dan, ko se je obhajala obletnica njegovega

vhoda, k njemu prišli, da so mu srečo voščili in se mu zahvalili. — Nekteri — in s časoma jih je bilo takih prav veliko, ki dobrega gospoda niso nič več obrajtali in spoštovali, so ga clo zasramovali, so mu na vse strani nagajali, in enkrat, ko je spet prišel tisti dan, ko se je obhajala obletnica njegovega vhoda, so šli tako daleč, da so mu na najnespodobnejšo vižo svoje zaničevanje spoznati dali, so pred njegovim stanovanjem velik hrup zagnali, so svojega dobrotnika zgrabili, in gerdo ž njim ravnali. Najprederznejši zmed teh nehvaležnikov so mu v obraz pljuvali, so ga po tleh vlačili, so z nogami na njega skakali, so se obnašali kakor divji in obsedeni, so ga v svoji divjosti z nožmi zabadali, in poslednjič vtrujeni od gerdega ravnanja so ga pustili v njegovi kervi ležati, ker so mislili, da je mertev. In kar je najbolj žalostno, je, da tega ni samo razberzdana mladost delala, ampak ljudje vsake starosti in obojega spola so pomagali k temu gerdemu ravnanju, in stari, kateri sami niso mogli zraven priti, so poslali svoje otroke in posle, da so po njih pripomogli hudo zdelovati dobrega gospoda.

Kakor sem rekel, jes ga poznam dobrega moža, s katerim so tako gerdo ravnali; morebiti ga poznajo tudi nekteri zmed vas. Njegovo ime je: — Jezus Kristus. Od vekomaj sem so njegovo prebivališče bile lepe nebesa — iz ljubezni je hotel v sredi med nami prebivati, ne samo po božji, ampak tudi po človeški natori, v podobi kruha, v presvetem oltarskem zakramentu. Naši dobri predstarši so z veseljem delali, in se niso nobenih stroškov vstrašili; ko se je reklo, mu v tej naši cerkvi prebivališče pripraviti. Po dnevi in po noči prebiva zdaj med nami — v tabernakeljnu; naši predstarši, in mi njih mlajši (zarojenci), smo tukaj od njega že brezšteviline dobrote, tolažbo, razsvitljenje in milosti prejeli. — Kteri so pa tisti nehvaležniki, ki tega nebeškega gosta, tega božjega dobrotnika zaničujejo, žalijo in hudo zdelujejo ravno tisti dan, ko obhajamo spomin, da je to le poslopje iz lesa in kamenja bilo spremenjeno v tempelj živega Boga? — To so tisti, ki v praznik cerkvenega žeganja kvantajo, nespodobne pesme prepevajo, ali drugih od takega petja in kvantanja ne odvrtačujejo, ampak jih radovedno poslušajo in se jim smeji; to so tisti, ki iz dobičkaželjnosti ali iz strahu pred ljudmi take reči pripusté, ki so zoper postavo in zoper vest; to so tisti starši in predpostavljeni, kateri so v svoji mladosti gerdo ž njim delali, zdaj pa svojim sinovom in hčeram, svojim hlapcem in deklam dopusté, da gerdo ravnajo ž njim, ker jih ne le po dnevu, ampak tudi še po noči najbolj nevarnih krajih, v najbolj nevarnih družčinah pusté — brez vsake skerbi, kaj se tam godi. — tukaj le — (na križu) — imate podobo tega tako dobrega, pa od nehvaležnih ljudi tako neusmiljeno zdelanega Gospoda, od kterega govorim. — Poglejte ga dobro, da ga bote pozneji tudi še poznali; zakaj mi bomo še enkrat ž njim vkup prišli — na sodni dan.

Pa ne samo njegove podobe, ampak njega samega vam po-

kažem, tam v monštranci, kedar tabernakelj odprem, in pri povzdigovanji, kedar sveto hostijo povzdignem. Povejte mu, očitno v obraz mu povejte, s katerimi hočete danes deržati, z velikim številom tistih, ki ga zaničujejo, žalijo, z grehi gerdo zdeljujejo, ali z malim številom tistih, kateri se njegove pričujočnosti med nami po kerščansko veselé, njemu in sebi srečo voščijo, ga za prejete dobrote hvalijo, in se novih dobrot vredne skazati hočejo.

Tistim, ki ga bodo s svojimi grehi danes v novič križali, imam v njegovem imenu povedati — povedati njegove b sede, ki stojé v sv. pismu: — „Gorje svetu zavoljo pohujšanja! Gorje človeku, po katerem pohujšanje pride!“ — in —: „Kdor za svoje domače ne skerbi, je hujši kot nevernik, in je vero zatajil.“

Malemu številu hvaležnih imam pa v njegovem imenu povedati: „Nikar se ne boj, ti mala množica! — Svet naj se le veseli in od veselja poskakuje, njegovo grešno veselje se bo v grenkost spremenilo —; tvoje veselje pa ti ne bo nikoli odvzeto. Amen.

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Dne 15. t. m. bodo v mešnike posvečeni gg. bogoslovci: Kristof Andr., Kindlman Franc, Korhon Jakob in Lasnik Štef. iz štertlega razreda; Jandl Jože in Moser Mat. iz tretjega razreda. — Č. g. Walchensteiner Anton, kurat v Mičičah, je dobil faro Dropolje.

Ljubljanska škofija. Knezošk. duh. svetovalca sta postala oč. gg. Rozman Jan. župn. pri sv. Jakobu in Medic Kalist župn. frančiškanski v Ljubljani.

Goriška nadškofija. „Soča“ nabira denar, naj se napravi rajn. gosp. prof. Kocijančič Štefanu grobni spomenik. Ni ga skoraj med Slovenci gospoda, ki bi bil toliko in tako lepih bukev spisal za društvo sv. Mohora, kakor rajni gosp. profesor Št. K. Kdor je volje v ta namen kaj darovati, naj pošlje uredništvu „Soče“ v Gorici!

Lavantinska škofija. Prestavljena sta oč. gg. kaplana Šoštarič Ferd. v Ljutomer in Čurin Juri k sv. Križu na Murskem polji. — Umerl je č. g. župn. Pirkovič Fr. v Zg. Ponkvi. R. I. P.!

Terzaška škofija. Č. g. Omers J. gre za oskerbnika župe v Korte-Izolanske; k sv. Jakobu pride za duh. pom. č. g. Mahnič Jan., v Pregarje dojde č. g. Svetičič Fr. Č. g. Zubranič Juraj je stopil v pokoj. — Umerli so: Poklukar M., kurat v Vodica; Tamaro Jan. kuratni kan. v Piranu; Grosman Edv., v pokoju; Bernardi Fr. kuratni kanonik v pok. in Ravnik Fr. župnik v Kortah-Izolemskih. R. I. P.!